

Ročenka
Lezeckého
kroužku
Prachov

2012

Lezecký kroužek Prachov 1907, Husova 59, 506 01 Jičín

Obsah

SVINČICE 2012.....	4
Havlovice (někdy na podzim 2012)	5
Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (11. pokračování).....	7
Americká věž – Údolní cesta	11
Balada o statečných děvčích.....	12
Velikonoční Ostrov	14
Letní sraz přátel LKP v Ostrově.....	15
Na Rampě a nad mraky	17
Šum svistu po lezeckých oblastech západu USA.....	18
Soustředění na Hrubici v roce 2004	19
Trek západním pobřežím Kanady na Vancouver Island (West Coast Trail).....	21
Víkend splněných přání aneb někdy ani gore-tex nestačí.....	23
Kazbek 2012.....	24
Pozdravy ze Skalnatých hor	26
PORTugalsko	29
JAK JSEM PRVNĚ ZŘEL NAHOTU.....	31
Fotbal v Adršpachu	32
Prachovský výšvih.....	34
Údržba stěny 8. 12. 2012.....	34
Příspěvky LKP pro rok 2013.....	35

SVINČICE 2012

Význam mnoha slov v naší rodné řeči není vždy úplně jasný a jednoznačný. Význam některých slov se mění, často slova nabývají i jiných významů, než měla předtím a často dokonce upadají do úplného zapomnění. A naopak jsou slova, při jejichž vyslovení je řečeno vše. Řeknete-li např. v Prachovských skalách a okolí slovo „Svinčice“, jeho význam je nad slunce jasnější.

Již po dlouhých 9 let se na tomto místě na jižním úbočí stejnojmenného kopce hned po vysvědčení na samém začátku prázdnin scházejí nadšenci z řad členů LKP, aby dětem z horolezeckého kroužku po celoročním pinožení na překlížce poodhalili kouzlo toho skutečného zážitku, s vůní kapradí a borové pryskyřice, odřených kolen a prolezených prstů, sluncem rozpálených vrcholů a mechem porostlých nástupů. Lezení na skalách pod širým nebem. Jen málo současných členů LKP se této bohubilé akce neúčastnilo nebo ji alespoň na chvíli jako hosté nenavštívilo. Mnoho z těch, kteří se před lety účastnili jako kadeti, se na místo vrací jako instruktoři, a ne jen jednou, dvakrát, ale každý rok. I když je školní nebo pracovní povinnosti zavedou na kratší či delší čas na vzdálená místa, jednoho dne se vrátí a zůstávají tak součástí koloběhu života roztodivného společenství, které se zove Lezecký kroužek Prachov.

Letošní ročník byl, jako každý, zase trochu jiný. Sešlo se sedmnáct dětí a skoro stejný počet instruktorů ochotných přiložit ruku k dílu, pomoci s organizací programu, při jištění dětí, v kuchyni a tak. Počasí si s námi maličko zahrávalo. Přes den parno k padnutí, v noci letní bouře. A tak to šlo každý den. Lezení na skalách jsme stihli jen jednou, osvědčená oblast U Mouřenína vyplnila program celého jednoho dne. Jeden den jsme strávili mostěním, to by nám děti neodpustily. Další lezení už jen v Sobotce na té zatracené překlížce. Denní vedro jsme museli po několikaleté pauze aspoň jedno odpoledne strávit na koupališti v Jinolicích. Jak vidno, vsadili jsme převážně na osvědčené a vyzkoušené aktivity. I štafeta se šťávou a tatrancou se nesměla vynechat, bylo při tom víc utopených dětí než při koupání. Hrál se na kytaru u ohně, pekli se hadi z pečlivě připraveného těsta. Davsa nachystal mnoho nových her, největší úspěch sklídl horolezecký pětiboj družstev. Museli jsme ho hrát vevnitř, i když nepršelo, venku bylo takové mokro, že se nikam nedalo jít. Ze stejného důvodu se nekonala ani oblíbená noční hra, ačkoliv se všichni báli předem. Musí si počkat na další ročník. Tradiční byl také závěrečný mejdan s tradiční videoprodukcí, s tradičním dortem a tradičními tanci na stole.

Dík patří všem instruktorům, ochotným se neustále vracet do dětských let, velký dík společnosti Schlik kontinuum, lezecké stěně Sobotka a LKP.

Na viděnou při dalším ročníku, zatím nás to všechny stále baví.

Lajišek

Havlovice (někdy na podzim 2012)

Stejně jako loňský ročník i my, jako stávající Nováčci LKP, jsme jeli na „stmelovací víkend“. A již tradičně do Havlovic. Hned první večer, kdy jsme se sešli na vlakovém nádraží, bylo jasné, že jsme naše instruktory (hlavně Míru) zklamali, protože nás byla pouze menšina, a to pouze tři jedinci z celkového počtu devíti letošních frekventantů. V čekací době na vlak a ostatní účastníky, kteří nepatřili do Nováčků, jsme seděli v hospodě patřící Vietnamcům (měli plesnívé podtácky) a využili čas k první rundě (dokonce chlazeného) piva.

Když vlak přijel, byli jsme stále jen tři Nováčci. Ihned jsme usoudili, že to bude super víkend a vydali se na cestu. Zhruba po deseti minutách jízdy Míra rozdělal první rum, který měli všichni účastníci zájezdu zapsaný jako povinnou položku v batohu. Mírné popíjení, které postupně nabíralo obrátky, doprovázel smích a Štěpánčin dokonalý chichot. Cesta na přestupnou stanici měla trvat nějaké dvě hodiny (dalším vlakem jsme jeli asi hodinu), které si každý užíval, a pár jedinců s mírnou pomocí i Braníka dvoulitra si ji nepamatovalo moc zřetelně.

Když jsme dojeli na místo, čekala nás cesta nocí dlouhá asi 7 km. To už byl ale rozdělaný druhý rum a nikomu to moc nevadilo. Úkoly, které jsme měli připravené od Zuzky a Davsy, nám byly odpuštěny vzhledem k našemu malému počtu (celkem asi 7 lidí). V našem stavu bychom jich moc nesplnili a nikoho to stejně netrápilo. Cestu od vlaku do tábora si pamatovalo už opravdu jen málo účastníků.

Ráno druhého dne po chmurné noci (minimálně pro Pavla), během které si jeden ze zúčastněných vysloužil hrdou mužnou přezdívkou, začalo vydatnou a klidnou snídání, kterou si každý připravil podle svých vlastních zásob, a zapsáním čárek na trámu za každé vyvrhnutí žaludečního obsahu (Míra se zbytek víkendu pídil za svou čárkou, ale marně). Konečně se dostalo i na úkoly od Zuzky s Davsou. V každém úkolu jsme měli jakkoli (pokud nebyla nějaká omezení) získat určitou surovinu potřebnou pro výrobu chleba, který jsme chtěli upéct v místní peci na chléb. Ve všech úkolech jsme museli spolupracovat a lámat si hlavu s jejich řešením (dávalo nám občas pořádně zabrat). Všechny jsme ale zvládli a úžasného chleba se dočkali ještě téhož odpoledne. Celý den proběhl pohodově ve společnosti Braníků. Oběd si opět každý udělal sám. Toho dne se k nám přidal i kuchař Standa, který působí na Klubových táborech v Havlovicích. Odpoledne jsme dokonce Davsovým autem najeli do nově postaveného přístřešku, což se neobešlo bez přesného navigování několika dalších řidičů. Na večeri jsme šli do tamní hospody, a to byla nejlepší událost z celého víkendu.

Jen co jsme přišli, všichni si objednali pivo (jinak to ani neumíme). V hlavní místnosti hospody probíhal nějaký sraz Milovníků lihovin a vína, kteří nás evidentně nechtěli na svém parketu (měli tam i dva hudebníky, kteří váleli samé pecky), ale to pro nás byla samozřejmě spíš výzva. Tygřice (jak jsme začali říkat postarším děvčatům v onom spolku, protože měly „krásné“ úbory) dělaly nenápadně vše pro to, aby nás z parketu vyhnaly, ale nakonec jsme si parket získali a ještě ten večer šli všichni do kůží! Když se sraz pomalu rozpouštěl, usoudili jsme, že je parket jen a jen náš. Jelikož jsme přišli do hospody velmi brzo, také jsme i brzo odcházeli (okolo půl jedné ráno) a většina ještě pařila kolem ohně.

Poslední den tohoto úžasného víkendu, tudíž neděle, se jelo domů, takže prioritou bylo se sbalit a včas dojít na vlak těch asi 7 km. Byla to nudná a dlouhá cesta, ale s Braníkem jde vše lépe. Na vlak jsme šli jinou cestou než předtím. Cesta připadala dlouhá všem, ale jeli-

kož si ji mnozí z pátka nepamatovali, tak někomu až překvapivě dost dlouhá. Prošli jsme ji poněkud potichu.

Zbývalo nám ještě asi půl hodiny do příjezdu našeho vlaku. Dali jsme si horkou čokoládu z automatu a nezbylo nám nic jiného než čekat. Tu dobu jsme si krátili vzpomínáním na největší gagy z celého víkendu. Vlak přijel a my pochopitelně nastoupili. V Hradci jsme opět přestoupili na vlak přímo do Jičína a jeli domů. Cesta zpět se už moc nevyvíjela. Strávili jsme ji převážně koukáním z okna a naši část vlaku, kterou jsme měli jen pro sebe (tak jako na začátku), ovládla nikoli pochmurná, ale spíše unavená atmosféra.

Víkend byl naprosto luxusní a všech Nováčků, kteří tam nebyli, je mi upřímně líto a trochu mě to od nich mrzí. Kdyby se účastnilo více lidí, myslím, že bychom toho zažili víc, což mne přivádí k Zuzce a Davsovi. Jejich předem připravený program byl určitě super a je škoda, že jsme jim tak zpřetrhali plány. Mělo to ale i svou světlou stránku, a to, že jsme každý vstávali podle svého, příjemně jsme si povídali a o akcích ani nemluvíme.

I když jsem skoro nepila, náramně jsem si tento úžasný víkend užila a chci poděkovat všem zúčastněným. Mám krásné vzpomínky. ;)

Nejmladší Nováček ročníku 2012/13 **Vladka Šoltysová**

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

(11. pokračování)

Minulé putování jsme zakončili prvovýstupem v mohutné severní stěně Myší věže. Ještě než se vypravíme procházkou dál, musím vzpomenout dvě cesty na tento masiv. První vede spárou v severozápadním rohu věže a má dva kruhy. Pro její tvar jsme jí vždycky říkali „Vlnitá“ a věděli jsme, že jejím autorem byl Vlado Zemančík a vznikla někdy v polovině 70. let. Ta spára není dlouhá, nějakých 10-12 metrů, ale leze se dost blbě, protože má sice ostré okraje, ale dovnitř se rozšiřuje, takže v ní žába ani loket moc nedrží. Ještěže oba kruhy nejsou daleko od sebe.

Vpravo od východního komína je takový zvláštní dlouhý ukloněný mělký žlab. V roce 2003 jsem se do něho vypravil a zjistil jsem, že se dá docela dobře lézt jakoby kombinací rozporu a stěny a sem tam je i nějaké slušné jištění. Tak se mi podařilo dolézt až na konec žlabu, který přešel do rovné plotny. Tam jsem už dal kruh, protože to bylo pořádně vysoko. I vrcholový úsek byl docela zajímavý. Jakmile jsme se jí s Davidem Kučerou pochlubili Kořasovi, samozřejmě jsme se tradičně dozvěděli, že to dávno bez kruhu vylezli s Vládou Charouskem. Ale to už byl takový folklór, který jsme se naučili nebrat moc vážně, takže to Kořas raději vzdal a už tu svou oblíbenou pohádku neopakoval. Cesta je to docela velkolepá a slušně zajištěná, přesto jsem ji už později nezopakoval, ale určitě se do ní znovu vypravím. Dál na západ vystupuje ze stráně další doposud bezejmenný mohutný masiv s krásnou údolní stěnou, která má však řadu zcela hluchých míst, takže asi nemá moc budoucnost. Ale – kdo ví? Existuje nejen na Prachově řada zdí, které byly dlouho považované za nelezitelné a pak nad nimi dokázal nějaký momentálně nadupaný borec přece jen zvítězit. Nemusím připomínat zrovna nedaleký „Šicí stroj“ na Dráždany.

Podél severozápadní hrany tohoto zatím bezejmenného masivu vede záhadná cesta přes dva kruhy. Odspoda celkem těžká hrana s málo chyty, nad 1. kruhem kus stěnového lezení k převisu a 2. kruhu a pak zase těžká hladká hrana. Tuto cestu však obestírá řada záhad. Nejen že ji nikdo známý nelezl, takže neznáme její skutečnou obtížnost, ale neznáme ani jejího autora včetně data vzniku. Postupně jsem oslovil většinu žijících kandidátů na prvovýstupce, ale nikdo se k ní nehlásil. Měl jsem podezření na Petra Mocka podle stylu rozmístění obou kruhů, ale ani u něho jsem neuspěl. Takže to byl někdo cizí nebo už odpočívající ve dřevěném spacáku. Prostě záhada zůstává nadále.

Další masiv směrem k „Hraběčině vyhlídce“ se mi dlouho líbil a tak jsem ho kdysi podle sousedního „Kolosea“ nazval Aréna. Středem severní údolní stěny vede úzká hladká spárka, do které nejde zastrčit ani žába, ale dá se, i když blbě – jakžtakž držet na sokolíka. Protože na něco takového už dávno nemám sil ani odvalu, poslal jsem vzhůru mladého Honzu Nováka. Ten sice hlasitě funěl, ale dokázal asi po 5 metrech do trhliny nabušit skobu, z ní dát kruh. Pak už to šlo celkem dobře, na konci se spára změnila v římsu doleva ke hraně a po ní dále vzhůru dalším sokolíkem, kde se dalo dobře znovu navrtat na kruh. Na vrchol to byl ještě pořádný kus křehké málo zajištěné stěny ke spáře, ale to už dokázal Honza zvládnout bez větších komplikací. Vznikla tak krásná klasická cesta a za její regulérní přežení od spodu bezpečně ručím, protože jsem byl celou dobu u akce. Od prvního kruhu by se dalo jít přímo ke spáře a byla by to těžká direkta, ale ta už bude čekat na někoho jiného.

Vlevo od této cesty je uzoučká přímá trhlina zanikající někde nahoře v hladké plotně. Jen dole se do ní dají strčit konečky prstů a výše se zmenšuje. Před dvěma roky se do ní po

předchozím souhlasu CHKO a VK vypravil Pavel Novák a asi po 3-4 metrech zasadil borák. Pak však byla uvalena klatba na jeho nové cesty, tak už nestačil pokračovat. To však může některý další zájemce, který má odvalu a hodně hubené prsty.

V okrajových částech tohoto masivu jsou krásné komíny a kouty, na které jsem také získal příslušná povolení, tak se do nich rozhodně příští rok vypravím.

Dalším masivem s těžkými cestami je známé sousední Koloseum, na jehož vrcholu je „Hraběččina vyhlídka“. V údolní stěně jsou dvě významné a těžké linie. Jejich autorem byl v roce 1991 Tomáš Sedláček, ale okolo jejich zhotovení je příliš mnoho nejasného stejně jako okolo většiny jeho prvovýstupů na Prachově. Několikrát jsem oba výstupy viděl lézt na rybu (a jednou dokonce i s maglajzem), řádně odspoda ale jen Bárnyho v „Létajícím kozlovi“. Prává cesta – „Záhada pro zítřek“ – je skutečnou záhadou - především tím, jak byl osazen 3. kruh, když okolo něho není žádný uchopitelný chyt na zavrtání...

Vpravo za rohem je několik spár a spárokomínů, z nichž ten nejhezčí zdolal na konci 60. let Petr Mocek, ostatní na své pokořitele teprve čekají. Také stěna vlevo od „Létajícího kozla“ je ještě volná. Bude jistě těžká, ale také moc pěkná.

Kousek na západ je Hraběččina věžička. Věžičkou je ale jen z náhoří, do údolí je to pořádný nářez. V údolní stěně vede při pravé hraně úzká spárka a po ní jsme dlouhou řadu let mlsně pokukovali, odvaha však chyběla. Pak se jednou na jejím počátku objevil malý záhadný kroužek a pak zase na nějaký čas nic. Už se mezi místními borci začalo licitovat, kdo to zkusí dál, pak však dorazila liberecká skvadra v čele s Václavem Šatavou a byla na světě „Olověná kytara“ za VIIIb.

A to už stojíme pod mohutnou východní stěnou Krakonoše. Než se mu budeme podrobněji věnovat, ještě nemůžu pominout štíhlou věžičku oddělenou od Krakonoše jen komínem. Kdosi neznámý na ni dal kdysi slaňák a tak ji vlastně legalizoval. Jde o první vrchol patřící do rodiny „Krkonošských pohádek“ moudré jilemnické paní lékárnice a spisovatelky Marie Kubátové. Skalka nese jméno Anče a v roce 2004 jsem se rozhodl využít její doposud panenskou východní stěnu. Tak jsem jednou u Turistárny potkal mladou Ritu Schlikovou tehdy již pilně lezoucí po svých skalách a na parkovišti jsem následně z pojiždného plechového baráku odchytil Bárnyho, čímž bylo lezecké družstvo kompletní. Asi po 5 metrech jsem dal kruh a Ritu jsme vyslali na vršek s ubezpečením, že už je to „jasně lehkej choďák“. Rita s funěním nad vrcholovou stěnkou zvítězila a my s Bárnyem jsme se přesvědčili, že to zas tak lehkej choďák zdaleka není a Rita se docela pochlapila... Proto název „Kýhošlika“ za V. Jen malá rada zájemcům: lézt to spolehlivě suché, při levé hraně a od kruhu krok po hraně, pak úkrok doleva za roh a pak už výšvih na vršek.

Krakonoš – kdo by neznal tenhle prachovský monument s úžasnými krásnými dlouhými cestami. Z vyhlídky je přes jeho vršek vidět nádherné panorama Trosek, Ralska, Vyskeře i Bezdězu. Vlevo pod vrškem je vedle věžičky „Beránka“ proslulá prachovská „Madonka s Ježíškem“. Vždycky s trochou nostalgie vzpomínám nejen na úžasný Východní komín, kde jsme jako mladoši začínali, ale především na nádhernou a dnes bohužel dost opomíjenou Havlíkovu „Západní spáru“ z roku 1958 známou však mezi Prachováky jako „Krkonošovy spáry“. Ať bylo jakkoliv deštivo a nebylo co lézt, tato cesta byla za každého počasí díky převislému vršku vždycky dokonale suchá. Takže i po dešti se obvykle tradičně vyráželo na „Krkonošovy spáry“ a nikdo ze starších hlídačů horolezecké etiky nic nenamítal. Tato cesta je vlastně jakousi školou, protože postupně potkáte skoro všechny spárové možnosti: K 1. kruhu komín a rozpor, pak převis a kout. Z balkónku široká koutová spára ke 2. kruhu, dál ruční koutová spára a od 3. kruhu široká spára na rameno rozšiřující se na komín. Asi

před 4 roky jsem se do ní vrátil a dost v ní funěl. Inu prdel se už nedala tak snadno do úzkého komína a široké spáry zastrčit jako před 30 lety.

Další oblíbenou cestou naší generace byla údolní spára slavného autorského dueta Pulpán-Páleníček pod názvem „Massachusetts“. Je krásná a nádherně zajištěná až na dlouhý převislý nástup, kterého jsem se vždycky bál a lezl jsem ho hódně rychle, aby mi nedošlo magy. V sokolíčku nad převisem je sice smyčka, ale je to jen slabá letová korekce. Jakmile jste ale na balkónku a vlezete doleva do spáry, sázíte jednu skvělou smyčci za druhou až k úžasné vysoko zasazenému kruhu. Po těžším kroku od kruhu následuje sokolík s jednou dobrou smyčkou uprostřed, ale pak už to jde jako po másle na vršek – krásný ostrý sokolík a slušný stupy ve stěně proti němu.

O tom, že i dnes se málo jištěného nástupu současní lezci bojí, svědčí fakt, že si raději odírají ruce v ruční spáře, která má přiléhavý název – „Varianta zkurvenýho dne“. A proč si dnes většina borců trapně krvaví pařáty v hnusný spáře, aby se vyhnula původnímu nástupu? Protože nemají žádný pořádný morál a tady jsou přece dva kruhy hned těsně za sebou. Taky mi nikdy nebylo jasné, proč zrovna tady prvovýstupce musel dát hned tolik kruhů blízko sebe a ještě ve spáře a jinde zase dokázal urazit šíleně dlouhé úseky v těžké a hlavně úplně nezajištěné stěně. No, raději půjdeme dál.

Vlevo od „Krakonošových spár“ je zajímavá koutovka s kruhem a názvem „Volební cesta“ Honzy Jareše a Rudy Vaňka z roku 1964. Je velmi pěkná a škoda, že úplně pomíjená. Napravo od ní je pak moje „Trautenbergova spára“. Přehlemzda jsem ji kdysi bez kruhu, protože jsem z ní po celý výstup prostě nedokázal vyndat ani jednu ruku, abych mohl zavrtat. A tím jsem tomuto výstupu zajistil pochopitelnou nepopularitu.

Vraťme se však pod údolní stěnu. Na pravé hraně byl kdysi kruh, ale další pokračování se dlouho nekonalo. Pak jednou roku 2005 dorazilo liberecké trio Jonák-Šlechta-Šatava a vzniklo „Játro desoláto“ direkt po severozápadní hraně s 5 kruhy za IXc. Nelezl jsem to a ani nikdo jiný mi nic bližšího nesdělil, proto nevím. Ale bude to jistě nářez.

Také na protější severovýchodní hraně se kdysi objevil vysoko kruh a pak už dál nic. A i tady se zase dlouho nikomu dalšímu nechtělo dál, až v roce 1973 nastoupil Vláda Charousek a „Kialunda“ Mirek Novotný. Chára to pak vzal rychle přes další kruh na vršek a pěkná linie dostala jméno „Modré džíny“. Sice vím, která tehdejší mladá děva do svých modrých džín vtěsnala své půvabné pozadí, ale o tom opravdoví džentlmeni mezi sebou zásadně nehovoří. A ihned po prvovýstupu se tahle cesta stala nesmírně oblíbenou a lezl ji fakt skoro každý, i když je to skoro stále takové zvláštní bloudění okolo hrany. A jak byly „Modré džíny“ zprvu frekventované, tak se na ně zase po pár letech skoro úplně zapomnělo. Asi proto, že tam jsou dost dlouhý štreky mezi kruhy a jištění nic moc. Ale v poslední době se lezci do této vlastně již klasiky zase vrátili.

Hned vlevo za rohem je v členité východní stěně stejnojmenná dlouhá široká spára. V roce 2003 jsme si s Davidem Kučerou všimli, že i když již byla jistě dávno vylezena, není vůbec uvedena v žádném průvodci. Tak jsme si hned ještě v roce 2003 udělali parádní pětkový prvovýstup, kdy jsme dokonce občas lezli všichni najednou. To však bylo i na jinak přátelsky nakloněného Kořase silný kafe a cestu schválil pod podmínkou, že napíšeme, že jsme pouze učinili první známý přelez.

Opravdovou novou cestu jsme s Davidem Kučerou zařídili o týden později. To když jsem po výstupu na Krakonoše slaňoval a všiml jsem si stěny v pilíři vlevo od východního komína. Ještě před 10 lety by taková možnost před zraky místní VK neobstála, protože vedlejší spáry byly relativně blízko. Ale trendy se změnily, tak jsme to zkusili. Cesta začíná sokolíkem ve středu pilíře a na jeho konci se dalo pohodlně zavrtat na 1. kruh. Pak to nějak hned nešlo,

ale fintou se ukázalo držet pravou hranu a po dvou krocích se objevily pěkně uchopitelné římsy. Z dobré kapsy jsem zavrtal na 2. kruh a pak už následuje pěkné členité lezení v pilíři k velikým hodinám a zajištěným převislým sokolíkem na balkon. Už už jsem chtěl odbočit doleva do „Normálky“, ale jen na zkoušku jsem se vrátil doprava ke hraně. A tam najednou vidím docela velké hodiny, které mi ihned zvýšily morál, a tak to vyšlo krásně samostatně přímo na vršek. Tak vznikla „Ponikelská bába“ za normálních VII. Protože vede skoro přesně pod slaněním a každý slaňující si ji chtě nechtě musí prohlídnout, docela dost se leze.

Abychom nezapomněli na ostatní účastníky známých Krkonošských pohádek, připomeňme si ještě dvě skalky.

Nad Krakonošem pod masivem Visutých zahrad je Trautemberk. Dá se na něj sice pohodlně přeskočit, ale od údolí vedou dvě zajímavé kratší cesty z mé autorské dílny. Od západu podél spárky doleva na pravou údolní hranu ke kruhu a přímo na vrchol vede „Hrana sojky práskačky“ (V) a z údolí po levé severovýchodní hraně přes 2 kruhy vznikla cesta „Himlhergotkrucajselement“ (VI). Ta by si zasloužila narovnání od spodu s dalším 1-2 kruhy, ale to už zase někdo jiný.

A nakonec za Krakonošem pod mohutnou údolní stěnou Malé věže je Kuba. Tuhle skalku skoro v centru Skalního města při tom obestírá nejedna nejasnost. Na jejím vršku je skoba a jeho dosažení není vůbec jednoduché. Přitom není znám autor prvovýstupu, ani žádné další podrobnosti. Intenzivně jsem při práci na lezeckém průvodci pátral mezi pamětníky, ale nic jsem nezjistil. Nakonec jsem se v roce 2006 vydal s Davidem spárou z údolní strany a podél hrany pak přímo na vrchol. Jištění ale žádné, proto jsem se pořádně vybál s příslibem, že tam dodatečně dám kruh, aby se tam někdo další nezabil. Tak snad letos to (s pochopitelným souhlasem VK) napravím a skobu nahradím pořádným slaňákem. Navíc zprava z údolí by šla další výživná cesta.

Na jednu procházku toho bylo dost, i když jsme se vlastně ani moc netoulali. Ale to se v tak zajímavé oblasti, jako je centrum Skalního města s pestrou fúrou výstupů všech kategorií, ani nedá. Příště (jestli nějaké bude) nás čeká Malá věž, Hradecká věž a další.

Zdeněk Petráň

Americká věž – Údolní cesta

Minulý rok se nám se Zdendou nepodařil přelez této cesty, a tak jsme se letos rozhodli tento rozdělaný „projekt“ dokončit.

Je horký den a je chuť to zkusit. Zdenda cestu k 1. kruhu zná dobře, a tak postupuje rychle. Problém je nad ním, kde jsme minule nenašli způsob, kudy se dostat dále. Nyní, po konzultaci se zkušenými lezci, již víme kudy, ale Zdendovi se nechce udělat náťah do chytu (přeci jenom je tu otázka, bude brát?). Někdy to mají, jak říká starý Koťas, „kurvy dlouhý“ jednodušší. Po několika pokusech (rozuměj odhodlávání) se rozhodujeme pro postavení. Dolézám ke kruhu a stavíme. Pozice není příliš ideální, jelikož krok se dělá již nad kruhem a nedokáží tak vysoko podržet ruce. Proto si vyměníme místa a doufáme, že nám mých pár centimetrů navíc pomůže. Dostávám se do pozice, ale nedokáží se odhodlat. Strach je potlačen odhodláním, podruhé to přece nevzdáme, a proto se rozhodnu nastoupit. Vítězoslavný pocit z dosažení chytu ve vteřině vystřídá pocit „a teď musím lízt dál“. Snažím se založit několik smyček, ale ty nejsou vůbec dobré, ta třetí projíždí spárou dolů, tak ji ani necvakám. Celé je to v mírném převisu, mám strach, aby mi nedošlo, tak raději rychle pokračuji. Roztřeseně cvakám druhý kruh. Jsem šťastná, mám kruh a už nemusím lízt dál. (Zd.: Po postavení Iva pokračuje dále. Sleduji, jak zakládá smyčky, a vím, že nejsou nic moc. Nikdy jsem tu cestu nelezl, tak ji nemohu poradit. Vzdaluje se od kruhu. I když je teplo, na zádech mám studený pot, žádná pořádná smyčka, pádový faktor dva. Ruku s lanem mám až u kotníků a klepu se za Ivu. Snad ji nedojde. Konečně má kruh a můžu si oddechnout. Začínám lézt. Obtížný krok samozřejmě v pohodě udělám, chyběla odvaha. Vytahuji smyčky. Až ta třetí byla dobrá, ale tu pro jistotu necvakla.) Dobírám Zdendu, který pokračuje ke 3. kruhu. Ani tato část nám nepřipadá úplně jednoduchá a teprve teď se dostáváme k nejtěžšímu místu. Zdenda na několikátý pokus oblézá kruh, ale dál se nemůže dostat. Opět mě dobere ke kruhu a postavíme. Sedíme v každém kruhu jako za starých časů. Bojujeme a nehodláme se vzdát. Stále nás to nechce pustit. Zdenda se odhodlává k poslednímu pokusu. Nahmátl chyt a posunul se dál do kluzkého žlábků. Postupuje dál až k vrcholu. Oba si oddechneme a po mém dolezení si to dosyta vychutnáváme. Cesta nám trvala tři hodiny, ale stála za to. Máme radost. Opět si potvrzujeme, že ti dřívější lezci byli opravdu borci.

Iva a Zdenda

Balada o statečných děvách

Pája s Pavčou když se spojí
Zdatný tým to spolu tvoří

Já mám lano, ty ber smyce
Vezmem' toho radši více

Na kole se pot z nich řine
Calorie v těle hyne

Lahole je jejich cíl
Mají přece mnoho sil

„Tahle skála to je ono!“
Zní z jejich úst unisono

Pavča vpřed se vrhá směle
Pája sleduji ji bděle

Pavča smyce raz dva vkládá
Představa na mysl se jí vkrádá
Jak do těch smyc shora padá
Jenže to jsou jasná záda

A tak nezbyvá než vzhůru lézt
Musí to přec nějak svést

Jenže ouha, samý mech a chyty žádné
Tohle začíná být vážné

Slzy už se z očí řinou
Děvčata tu asi zhynou

Raz a dva, jen nátah jeden
Těžký krok je přeci sveden!

Mech ve vlasech, v hlíně ruce,
Záchrana je borovice

„Pájo, tenhle strom je naše spása,
Moje duše teďka jásá
Psychicky jsem vyčerpána
Pokračovat budu zítra z rána
Z borovice slaníme
My se sem však vrátíme!“

Jenže kde se vzala tu se vzala
kštice světlá
Objevil se Míra Jedla

Honem Míro pospěš k nám
Další postup už nám není znám

„Co to zase vyvádíte?“
Pobavení zní mu v hlase

Míra skálu oběhne
A hned stojí vedle mě

„Vždyť se pod nástup dá dojít
A vy jste tu mohly pojít!“

Žádná chvála za náš výstup
Míra k tomu má svůj přístup

„Holky to byl první přelez
Já bych to v životě nelez'
Obzvlášť když to pětka má být
Rozvahu byste měly mít!“

Pája s Pavčou však jsou hrdé
Bojovaly přece tvrdě

Takže Pájo za rok zase
Prachov už se, myslím, třese!

Pavča Palasová

Velikonoční Ostrov

O každých Velikonocích mnozí členové našeho kroužku vyrážejí do Ostrova, aby tam zahájili lezeckou sezónu. Stala se z toho hezká tradice spojená s různými rituály. Loni se ovšem tento výlet nesl v docela netradičním duchu. Nelezlo se.

Z důvodu nepříznivé předpovědi počasí (mráz, sněžení) dorazili v pátek do Kempu Pod Císařem jen ti největší odvážlivci. Byli jimi Anetka a Barbie, kteří s sebou ve felicii přivezli i dvě jízdni kola a bláhově plánovali nějaké cyklovýlety po okolí, dále Pepča s Baďousem, David, Vítka, já a Míra. Přijeli jsme až večer a zapadli rovnou do hospody. Pepča vytáhl kytaru a jako první jsme si chtěli zazpívat „indiánskou hymnu“, píseň Vendulka od Krausberry, jenže si žádný z ostrovských indiánů, jak si někteří účastníci této akce říkají, nemohl zastřízliva vzpomenout na celý text písničky. Řešení bylo nasnadě. Barbie objednal sadu maxičertů. Pak už šlo vše hladce... Večer plynul v rytmu Pepových písní a s přibývajícimi maxičerty přibývalo i unavených očí. Mezi prvními odešel spát David, vyndal si z auta karimatku i spacák, a aniž by jich použil, usnul schoulený u kola od auta. Kluci ho pak našli a zachránili před jistým umrznutím. Do rána opravdu napadl sníh.

U snídaně jsme si s Áňou připomínaly uplynulý večer. Spočítali jsme, že jsme obě vypily čtyři maxičerty. Áňa to komentovala slovy: „To nás budou kluci oslavovat!“ Netrvalo dlouho a u našeho stanoviště se objevil Pepča, řka: „Tak kde jsou ty hrdinky!“ A byly jsme náležitě velebeny! Dopoledne líně ubíhalo. Sněžilo. Vlastně jsme byli rádi, že alespoň neprší. Dění se přesunulo nahoru k chatičkám. Na terásce jedné z nich si hověli David s Lachtanem ve spacácích a nehřála je láska, ale horký grog. Barbie zase proslul svou slivovicovou „taktikou“. Ostatní se ohřívají u ohýnku. K naší skupince se připojil i Bárný, který v Ostrově kempoval s celou svou rodinkou v karavanu. Ilču jsem vážně obdivovala! Myslím, že jejich malému Standovi mohl být tou dobou tak měsíc. Největší pohybovou aktivitu tohoto dopoledne vyvinula Áňa. Vylezla na strom! Nejobtížnější pro ni byly nástupové kroky, ale se zbytkem cesty si hravě poradila. Jednalo se o strom, který nese jméno Indiánka a stojí na začátku lesa nad chatkami. Indiáni na něj před pár lety umístili pet láhev s papírem a tužkou, tedy vrcholovou knížku. Ta láhev tam stále visí, a tak Anetka mohla svůj výstup zapsat.

Odpoledne jsme se všichni rozprchlí. Skupinka boulderistů jela na Sněžník, Barbie a Vítek dokonce na kolech, žel jedna šlapka nápor nevydržela a upadla. My s Mírou jsme podnikli pěší výlet za hranice. Cestou zpátky jsme si prohlíželi věže, kterými začíná ostrovský průvodce, při tom nás přepadla chumelenice, proto jsme se víc nezdržovali a pospíšili si do kempu. To už tam byli Ještěr s Adélkou a stavěli stan. Přitom nám Ještěr na zahřátí nabízel „klíčový brambory“.

Večerní program byl jasný a tradiční - koncert kapely Maršál Bazén ve zdejší hospodě. Těšili jsme se jako malí, a tak jsme obsadili první řadu. Nemusím vám nic líčit, prostě mejdan. Účastnil se ho i Zdeněk Hrubý a se svou (asi) manželkou to pěkně roztácel.

V neděli jsme se rozloučili s Pepínem a opustili kemp. Ale domů jsme ještě nejeli! Naším cílem byl Sněžník! S Mírou a se mnou se vezli v autě Ještěr a Adélka se svým pejskem Áronkem. Rychle jsme s Mírou v malém prostoru auta pochopili, proč mu Ještěr říká raději Odérek. Zaparkovali jsme naše vozy na parkovišti u Hřebenové boudy pod Sněžníkem. Jedna z posádek ovšem neměla po minulé noci ani na zaplacení parkovného. Cesta ke skalkám byla do kopce, tak jsme přišli na místo činu, boulderingu, příjemně rozehrátí. Kluci se „na to“ hned vrhli a my s Áňou a s Adélkou jsme je následovaly. Musím kluky vychválit! Že dobře lezou, to víte... Ale oni umí i krásně radit, kam dát ručku, kam nožku, aby se méně zkušená

boulderistka dostala celá nahoru, a když taková dobře míněná rada nevyjde, umí „naši kluci“ chytit boulderistku jako do peřinky, aby zůstala alespoň na zemi celá.

Bylo mi vážně smutno, když jsem měla jet domů. Ještě že už jsou Velikonoce zase za dveřmi!

Pája Dvořáková

Letní sraz přátel LKP v Ostrově

Byl srpen, krásný počasí, a tudíž lezení čas.

Jenže né vždycky, když je čas lezení a na lezení, může člověk vyrazit do skal. Potřebuje k tomu krom sedáku, lana a lezeček ještě nějaký parťáka nebo partnerku.

Partnerka byla kdesi ve Francii a parťák byl kdesi... Jediný, co bylo k dispozici, byl Bambi a Míla. Ale tahle lezecká dvojka "začátečnicků" se vrátila z minulého výletu tak nadšena z jejich nováčkovského objevování, že jsem jim nechtěl dělat kazisvěta a připravit je o dobrodužný zážitky se mnou. Proto jsem spolýhal na to, že se pro mě najde nějaký spolulezec, co se mnou vyleze na pár věží a věžiček v místě zdroje jejich objevů. Co čert nechtěl, se jeden našel, byl to jeden Mílův kamarád Dyn; akorát to byl lezecký začátečník a ve skalách byl, že by se to na prstech ruky dalo spočítat. Nicméně jsem se ničeho nezalekl a lezení jsem přijal s nadšením!

Protože Prachov už známe, rozhodli jsme se, že vyrazíme do Ostrova. Ten sice taky už známe, ale příjemné zázemí, dobré pivo a touha být na chvíli "Ostrovčanem" jasně rozhodly, proč zrovna tam!

První den jsme dorazili v odpoledních hodinách, a tak jsme se rozhodli, že před návštěvou kempu se ještě stavíme na Netopýří stěně. Tam je možná nejznámější cesta Klavír, příjemná VII se spoustou smyček a dvěma novými kruhama. Řekl jsem si, že pro Dyna určitě bude tahle cesta ideální na seznámení s oblastí – a taky že byla! Cestu jsem měli vylezenou, než by člověk řekl borůvkovej koláč. Při sestupu se mi zalíbila nějaká sedma (Panenský půvab) od místního draka Karla Běliny. Převislá "spára" bez kruhu. Ale asi tak po čtyřech ulezených metrech jsem zas radši slezl dolů, cesta nebyla pěkná a dopad hodně špatnej! Zkusil jsem radši vedlejší hranu za VI (Vyváženost pohybu), která byla moc pěkná, a hned jsem ji doporučil i klukům; i Dynovi se moc líbila. Pak jsem zas zkusil VIIa od Karla, opět spára, tentokrát kolmá a s kruhem (Červánky). Tam jsem bojoval jak lev, ale nakonec jsem metr pod kruhem usoudil, že tohle taky nebude vono, měl jsem pak pěkný červánky na ruku... Pak jsme si s Dynem šli spravit chuť na VIIc (Ospalá spára) vpravo od Klavíru. Tam jsem si jen pamatoval, že tam Ještěr kdysi seděl pod kruhem ve smyci. Cesta opět krásná, a nebýt horka a upocených rukou, moc bych si ji užil. K večeri jsme si pak dali VII s názvem Cesta k obědu a tím první den skončil. Večer jsme šli spát na kouzelné místo k Čarodějovi, co nám kdysi se Standou poradil Pepíno Nežerka mladší. Ráno je to asi první místo, kde v Ostrově svítí sluníčko, je tam krásný lesík a vůbec to prostě nemá chybu! My měli věci na lezení s sebou, takže hned po ranním rituálu usmíření bohů hurá do stěn!

Ten den jsme se rozdělili. Já s Dynem jsme si na rozlez dali Čertovinu, pěkné VIIc s bohužel nejtěžším místem pod kruhem. Pak se mi moc líbil krátký převis s kruhem, v průvodci o této věži ani zmínka, tak jsem s obavami nastoupil a nahoře s překvapením zjistil, že jsem lezl cestu za VI a že věž se jmenuje Autoškola. Že by ale cesta byla pro nováčky, bych si netroufl tvrdit! Někdy odpoledne jsme potkali kluky, lezli právě Údolní cestu na Panenskou věž. Položená sedma s kruhem, krásný jemný lezení. Přímo nad cestou byl slaňák, takže ji nejdřív

vylezl Bambi, slanil a po něm i Míla cestu statečně vybojoval! Já cestu lezl po nich a vzdal jsem jim oběma čest, opravdu technická ladička, se kterou si poradili na jedničku! To už za námi dorazil Kuba Kynčl, který byl první z bandy Jičiňáku, co se taky rozhodli ten víkend pro výlet do Ostrova. Ze zbytku dne mně v hlavě už jen utkvěla cesta, co jsme lezli s Kubou na Zarostlou věž – Rodinný výpad, VIIc od Slavíka s jedním kruhem pět metrů pod vrškem. Cesta měla poctivých pětadvacet metrů, takže vypadala odvážně. Nakonec tomu ale tak nebylo..., byly tam solidní smyce a pevný terén, jak je v Ostrově zvykem. Takže tak 9 z 10 hvězdiček! Když jsme přišli večer do kempu, tak co jsme neviděli: páreček Barkmanových a Jedličkových, Lajíšek s Lúcou, Pavčou, bráchové Mikanovi s jednou slečnou, a kdo tam byl dál, už si moje hlava nevzpomene. Každopádně už tu byla solidní partička z LKP!!! Řekli jsme si tedy, že příští den vyrazíme do skal společně. Za terén jsme si vybrali lezení kolem Obra.

Já jsem k Obrovi ještě nikdy nešel, takže jsem spoléhal na to, že mě tam někdo z přátel dovede. Jak se však ukázalo, všichni šli za mnou a nikdo neveděl, že nevím, kde to je. Moje otázka Kudy dál?? je velmi překvapila a některé pobavila, protože na minulém výletu v Ostrově hledali koho jineho než Obra :) Po mém zjištění, že teda nikdo neví, jsem však neváhal a vyrazil do houštin lesa. Po chvilce chůze do kopce jsme pak vyšli dvě věže od Obra (třikrát sláva, nebo spíš zázrak:)) Já s Kubasem jsme si na rozlezení dali krásnou Přímoú cestu za VII na Zalesňenou věž, poté jsem se ale šel věnovat partákovi Dynovi, aby ten krásný den nelenošil a taky zdokonalil svůj lezecký um! Práskli jsme spolu tři kratší cesty, co postupně lezli i ostatní z party, a protože já měl cesty už vylezený, bylo krásný jen tak sedět, užívat krásného dne, udílet rady, jak na přezení cesty a pořádně všechny hecovat!

Třeba moc pěkný moment byl, když Barbí nastoupil do kratkýho rajbasu přes kroužek, po docela pěkným boji ho cvakl a dál koukal koukal, až to nakonec vykoukal přes kruh :) Nakonec však zase ke kruhu slezl a nechal se spustit, po něm nastoupila Áňa, která ladným stoupavým pohybem přešla cestu tak, že ani nebylo poznat, kde je těžký místo – moc pěkný!!!

Pavča taky předváděla, že lezení jí není vůbec cizí. Taky nebojácně na prvním konci lana lezla cesty jak na běžícím pásu, třeba v Západní stěně za sedm na Sfingu, kde teda nejtěžší místo bylo určitě těžší, než udávala klasifikace: ale s tím člověk musí v Ostrově počítat, kdo zná, ten ví! :)

Mně pak Lajíšek zas hecnul do Jižní hrany VIIb na Obra. V průvodci byla poznámka špatně jištěno, ale musím říct, že tady poznámka úplně neplatí! Jedna tutová bambule ke kruhu, položenou stěnou kruh a dál při hraně ke knížce za slávou:) Krásná!!! Ale zpátky k poznámce špatně jištěno, po dolezení týhle krasavice jsme s Dynem šli vedlejší sedmu – Památka zesnulým, ta podle mě byla ke kruhu určitě těžší se stejnou bambulí... A vůbec byla celkově těžší na sedmu, někde psanou dokonce VIIa:) Velmi poctivé, ale opět krásné!!! Ke konci dne jsem se pak nechal hecnout do nějakýho bláznivýho převisu na Obra, ale naštěstí jsem stihnul dolízt jen k prvnímu jištění, pak začalo pršet.

Nám se však ze skal nechtělo a pivo jsme v batohu přeci jen k svačině taky měli, takže jsme po přepršce ještě nějakou chvíli seděli a vyprávěli si spousty veselých a ještě veselejších historek!) Holky nakonec nafotily docela pěknou svůdnickou fotku a den jsme zakončili koupačkou v rybníce. Další den zas propršel (teda aspoň pro nás, co vstávají s obědem) a my se tak tak schovali pod převis, po kterým ale tak dlouho stejkala voda, až dotekla skoro k nám. Mně se za pomoci kamenů podařilo odklonit potok, který k nám začal proudit ze strany, takže jsme nakonec zůstali relativně suší:) To už bylo ale s partou mých třech kamarádů, ostatní ani nevím, kde byli... a tím výlet skončil a my jeli dom...

Doufám, že příště bude na pustém Ostrově plným krásných skal zas taková legrace..., pěkný lezení... a že o tom už napíše článek někdo další, abych si ho mohl přečíst jako vy teď tentokrát já!:) Děkuju mému osazenstvu (Bambi, Míla a jeho chlupatá čtvernožka Dyn) auta za pěkný výlet!!!

Článek hodně dodatečně sepsala - **Halina Pawlovská**

Na Rampě a nad mraky

Byl skoro konec října a už jsem byla pro letošek smířená s tím, že si na „živou“ skálu nesáhnu. Ale pak kupodivu přišlo ještě pár pěkných, slunečných dnů, a tak jsme s Mírou vymysleli, že pojedeme lízť do Tisý. V předvečer plánovaného výletu správcoval Míra na stěně a sháněl na zítřek partáky, zatímco já dala přednost kulturnímu vyžití.

Navštívila jsem v Jablonci v klubu Na Rampě koncert, indiánům dobře známé, kapely Krausberry. Vyrázilo nás na něj z Jičina sedm: Pepča, Bárbie, Áňa, Anička Šmejcová, Anička Crhová, Lucka Breuerová a já. A vyplatilo se. Nejenže si Pepča odvezl domů trsátko jednoho z kytaristů, nejenže sám pan zpěvák Martin Kraus seskočil z pódia, aby si mohl zatrsat s naším ročníkem 95, ale dokonce zahráli i Vendulku! Hýkaka hůka hýka hou!

V den výletu jsme se probudili do ryze podzimního mlhavého počasí. Prý inverze. Ne-nechali jsme se tím ale vůbec odradit, protože Tisá je výš, a tudíž jsme předpokládali, že tam bude svítit sluníčko. Tenhle názor s námi sdíleli i Bambi a Milouš, a tak jsme se rozjeli ve čtyřech směr Tisá. Počkat! Ještě lahváče a svačinu. No, Míla hned u auta jednoho lahváče rozbil a Bambimu se v krámě vytratil jistý finanční obnos, takže ten den pěkně začal a napadalo nás, jestli by nebylo lepší zůstat doma. Nicméně jsme jeli.

Celou cestu nás provázela mlha, a to až na místo. Ukázalo se, že teorie se sluníčkem v Tisý byla naprosto lichá. Tak Míra zaplatil alespoň na parkovišti parkovný, Míla a Bambi se začali věnovat „svému oblíbenému“ a z auta jsme vyhlíželi, kde se to začne trhat. Ani po půl hodině se situace nezlepšila, už to začínalo vypadat, že pro ten den budeme pouze turisty.

Míru pak napadlo jet se podívat do Rájce. A opravdu, mlhy začalo ubývat a modré oblohy a sluníčka přibývat. Na parkovišti už svítilo sluníčko o sto šest a lákalo nás do skal. Jako první se nechal zlákat Míra a vylezl Starou cestou (IV) na Pilátovu věž. Z vršku se nám naskytl zajímavý pohled do okolí. Všechno široko daleko bylo v mlze, jen my šťastlivci v Rájci jsme byli nad mraky. V dálce mlhu krájely vrtule větrných elektráren, vypadající jako vesmírné lodě.

Než jsme slanili, Bambi si vytáhl neznámou cestu se dvěma kruhy a s překroem na neznámou věž. Nenašli jsme tu věž v průvodci a nahoře jsme neobjevili ani knížku. Já pak tu cestu lezla asi za dvě hodiny, ale s mnohem větším divadlem než Bambi.

Zatímco Míra vyběhl Údolní cestu (VI) na Mouchu, Milouš si vyhlédl Východní cestu (VIIa!) na Hlásného. A nezůstal jen u vyhlížení, směle se pustil do lezení. Cesta začínala hranou, která byla holá, a přecházela do dost široké spáry. Míla bohužel skončil právě na přechodu. Ale na Hlásného se chtěl mermomocí podívat. Další cestu, Osobního strážce (VIIb), mu poradil Míra. Vypadala hezky a kruh nebyl vysoko. Že je to VIIb jsme si přečetli až ve vrcholové knížce. Míla bojoval, ale kruh ne a ne cvaknout. Nakonec ho cvakl Bambi a Milouš se pokoušel cestu dolézt. Já mezitím zápolila s Krátkou hranou (VIIa), která vede také na Hlásného. A povedlo se, dokonce to byla moje první sedmička na OS. Tou samou cestou se nakonec nahoru podíval i Míla s Bambim.

Míra se dále vrhl do Řáholce (VIIb) na Rumcajse, výrazným pilířem v údolní stěně přes tři kruhy, cca 30 m lezení. David vytáhl Údolní cestu (V) na Trpaslíka. Rájec je opravdu pohádkové místo.

Potom Bambi vylezl ještě Strážnici (VIIb) na Hlásku. Říkal, že se mu to líbilo. Já ho v tom bohužel neviděla, ale musím říct, že to odspoda vypadlo dost těžce.

Míra už byl rozhodnutý, že to balí, dokonce si chvíli pod skálou i zdřímnul, ale pak mu padla do oka krásná linie se dvěma ohromnými žlutými kruhy. Sice se mu moc nelíbila spára pod prvním, ale odhodlal se a začal lézt. Nakonec se jako nejtěžší ukázalo cvaknutí prvního kruhu z obří díry a následné přezení do sokola, kterého bylo třeba nejprve chytit na backhand a pak se do něj nějak dostat i druhou rukou. Míra to zvládl a bylo vyhráno. Nahoře se dočetl, že lezl Čaroděje lidské duše (VIIc) na Dubskou věž. Paralelně s Mírou vylezl nahoru i Míla Západní cestou (VI), tak jsme se nahoře ocitli poprvé za celý den všichni čtyři najednou. Bohužel odtud ale nemáme společnou fotku, protože jsem nechala dole foťák.

Byl to prima výlet, jen náš klid ve skalách rušila uřvaná skupina několika lezoucích rodin a hlavně alarm auta, který se v pravidelných intervalech nesl z parkoviště až do lesa. Na závěr musím pochválit řidiče, který nás dovezl v pořádku tam i zpátky, i když mu situaci ztěžovala nepříjemná mlha a pak i tma.

Pája Dvořáková

Šum svistu po lezeckých oblastech západu USA

V říjnu jsme se s Míšou konečně odhodlali vyrazit za jižní hranice našeho nynějšího působení a v rychlosti prozkoumat alespoň pár lezeckých oblastí západní Ameriky. Měli jsme na to jen pár dní a vzhledem k tomu, že to není z jedné oblasti do druhé jako z Prachova na Hrubici, ale spíše jako z Prachova do Chamonix, tak jsme jich nakonec během 11 dní nestihli mnoho. I přesto to stálo za to! Tady je tedy krátký náhled do jednotlivých oblastí..., ale nejvíce o charakteru beztak napoví fotky.

1/ City of Rocks, Idaho

Jak název napovídá, jde opravdu o skalní město. Nelze si představovat úplně to naše známé pískovcové, ale přesto ve zdejší krajině charakter města nejdete. Hornina je granit neboli žula, proto se zde spíše než věže nacházejí jakési velké "městské" domy proložené rodinnými vilkami a sem tam se dá lézt i na psí boudu. Charakter cest je celkem rozmanitý, na své si zde přijdou jak milovníci spár, tak stěnového lezení. Okolní polopoušť navíc přináší lezecky velmi přívětivé klima. Zalezli jsme si pěkně, ale jak už je asi dobrým zvykem, pověsil jsem si také hned dva pytle. Nutno ještě podotknout, že do nejbližšího "reálného" města je to dobrých 50 km, takže zde zažijete pocit opravdového klidu, sucha a bezpečí.

2/ Arches NP, Utah

Arches určitě každý zná, aniž by o tom možná věděl. Ve zkratce: jedna Pravčická brána za druhou. A kupodivu vznikly úplně stejně jako naše známá česká hříčka přírody, protože zdejší horninou je také pískovec. Jeho charakter je ale trochu odlišný, protože je úplně, ale úplně jemňoučký, a ještě navíc červený nebo hnědočervený. Na jednotlivé arches (oblouky) se z pochopitelných důvodů lézt nemůže, takže naším cílem byly okolní věže, rozseté v červené poušti. Lezení na námi vybranou věž samo o sobě za moc nestálo, ale duch okolní krajiny byl

o to silnější! Červená poušť, sem tam nějaký ten Obelisk nebo Krkavky, na jednom obzoru zasněžené hory a na druhém obrovské údolí se strmými útesy! Paráda!

3/ Wall Street, Utah

Ne, do burzovní Mekky v New Yorku jsme lézt nejeli. Wall Street je oblast, která je výjimečně opravdu hned vedle oblasti předešlé (Arches). Popis ve zkratce: řeka Colorado, pár metrů břehu porostlého křovím, 20cm krajnice, silnice, půl metru krajnice, sto až tři sta metrů vysoká stěna!!! Jo, zastavíte auto u krajnice a spolujezdcovi dveře při otevření bouchnou o skálu! Zde už hrají prim téměř výhradně spáry. Do hladka vyleštěné pískovcové stěny protkané dokonale pravidelnými spárami a odštěpy. Pravidelnost některých spár ale přináší jeden zásadní problém – může se stát, že na 60metrové délce budete potřebovat “jen” frendy velikosti 3. Pokud máte ve své běžné sadě jeden, slovy jeden, tak to může být až trochu moc morálové lezení. Nicméně oblast úžasná. Do této končiny zabloudivší spárař by ji neměl určitě vynechat!

4/ Red Rocks, Nevada

Někdo jezdí do Las Vegas za gamblingem, někdo za lezením. Jen asi 20 km za hranicemi tohoto města se zvedá pás hor, které na svém úpatí nabízí poměrně velké lezecké hřiště, skládající se zhruba z 10 menších oblastí. Ačkoliv to tak z dálky nevypadá, jde opět o pískovec. Prodrání skrz křoviska k námi vybrané oblasti bylo trochu vysilující, ale odměna byla sladká – jako mávnutím proutku jsme se ocitli někde v Ostrově, neboť charakter skály a lezení byl s naší severočeskou oblastí téměř totožný. Rozdíl je snad v tom, že třemi délkami vylezete jen na předskalí, od kterého pokračuje další (třeba až 20délková) cesta. Takže pokud se vám lezení v Ostrově líbí, tak do Las Vegas vlastně za lezením už nemusíte:)

5/ Yosemite

Co dodat? Snad jen hesla: žula, velké stěny, Mekka a živá historie světového lezení, El Captain, Half Dome, splněný sen, slzy, dojetí, blaho! Časová tíseň byla bohužel značná, ale alespoň jednu lehkou cestu na Half Dome jsme stihli – za úplného azura v krásném, ještě teplém podzimním dni! Sladká tečka!

HoreZdar!

Red Deer, AB, Can, 15. ledna, 2013

Mazi

Soustředění na Hrubici v roce 2004

Konečně mám trochu času na přeinstalování operačního systému v notebooku, tak hledám to správné CD. Když najednou mi rukama projde CD s názvem Hrubice 2004. Ze zvědavosti jsem ho zasunul do počítače a našel jsem fotky z jednoho pro mě nejúžasnějších lezeckých zájezdů. (Je to trochu ovlivněno tím, že to byl můj první vícedenní lezecký výlet.)

Píše se rok 2004, za námi byla polovina závodní sezóny. Vláďa a Myšák přišli s nápadem uspořádat lezecké soustředění pro reprezentanty z LKP, Brna a reprezentanty ze Slovenska. Pravda je, že se mi tam moc nechtělo s takovými závodními lezeckými esy, jako byli Víťa Lachtan, Anténka Hyvlová, Kuba Kovačik, sestry Čermákovy a trochu starší Pavel Slouka. Naštěstí mě Houmy přemluvil, že pojedou i tou dobou méně lezecky zkušený, napří-

klad Máťa Pokorný :-), Mára Šoltys a mladý holky s Lukášem od Myšáka z Velenic. Soustředění bylo zahájeno v neděli 1. 8. 2004 krátkou přednáškou na téma zdravotní od ... (už nevím, kdo byla ta paní) Dále byl zájezd ryze lezecký. Užili jsme si lezení na Hrubici, na Příhrázech a slovenští účastníci odjeli trénovat i na Panteon. Podle fotek tuším, že první den jsme lezli v oblasti kolem Kapelníka (Taktovku, Sfingu, Podmokelskou a jiné lezecké skvosty) cesty v obtížnosti do VIIb. Do té doby jsem o obtížnostech tohoto stupně pouze snil. Navečer dorazil Pavel Slouka s Anténou a ještě jsme narychlo vyrazili do skal po druhé. Lezl jsem s Houmym na Mnicha Netopýří spáru a Kalfeřtovu hranu na Blatník. Až s odstupem času jsem zjistil, jakou jsem měl čest být na jednom laně s takovou lezeckou legendou. Paralelně s námi lezl Pavel s Anténou Údolní cestu na Blatník. Večer jsme hráli volejbal a bavili se u táboráku gelováním vlasů do všech možných a nemožných tvarů. Na druhý den byl naplánován výjezd do Příhráz. Batohy nám vzal Pavlík autem a všichni ostatní jsme jeli na kolech. V Příhrázech jsme lezli na Kobylu, Kobylí věž, Františka a Železné věže. Na Kobyle jsem stavěl na Vládovi. Určitě by stavění oblezl, ale asi mým čtyřiceti kilogramům u kruhu nevěřil, tak mě vyslal ke kruhu ze svých zad. To je asi to jediné, co si z druhého dne pamatuji. Ani podle fotek se mi nic víc nevybavilo. Rest day má být vždycky třetí den a tohoto hesla jsme se drželi i my. Celý den jsme se koupali v Sedmihorkách v kempu a hráli velice oblíbený volejbal. Poslední lezecký den jsme trávili lezením kolem Dračích skal. Bohužel se ani z tohoto dnu moc vzpomínek nedochovalo.

V den odjezdu jsme jen zabalili a vyrazili domů. Myšák s Kubou měli lezení málo, a tak se ještě zúčastnili Prachovské 24-hodinovky, která ten den startovala.

Kdyby si někdo z účastníků na něco vzpomněl, tak mi to, prosím, napište, ať článek může pokračovat. Budu tím velice potěšen.

Míra Jedla

Trek západním pobřežím Kanady na Vancouver Island

(West Coast Trail)

Poprvé v Kanadě

Konečně jsme vyslyšeli pozvání našeho dlouholetého českého kamaráda, který kdysi odešel do Kanady. Je o pár let mladší a daly nás dohromady skály a funkce vedoucích na turistickém táboře po několik let. Na večery u táboráku a řeči o lezení u piva se prostě zapomenout nedá.

Takže vízum, letenky, trochu obav, jak to všechno bude, a jede se a letí se. Program máme prý zajištěný. Po příletu vřelé přivítání na letišti, přesun a přenocování. Druhý den začínáme plnit program. Vůbec netušíme, do čeho jdeme. A navíc nám bude dělat společníci a průvodkyni jeho kanadská přítelkyně, která umí česky asi 20 slov a my s bídou anglicky 2x tolik. Teprve teď můžeme říct, že to bylo moc bezva řešení, protože hození do vody všichni tři, učili jsme se plavat za pochodu. Trek jsme úspěšně dali a rádi bychom se podělili o své zkušenosti.

Chystáme se na trek

Něco historie vzniku treku. Západní pobřeží bylo nazýváno „pohřebišťem Pacifiku“ pro množství ztroskotaných lodí. Ani na pobřeží však neměli námořníci naději na záchranu, protože prales byl neprostupný. Začátkem 20. století začala vláda situaci řešit a vybudovala podél pobřeží stezku.

Během prázdnin je prý tento trek téměř na každý den vyprodán, musí se buď den počkat, nebo předem objednat termín na internetu. Ochránci tak regulují počet lidí na trase a v kempech. My jsme šli v polovině září, bylo volno a nádherné počasí (v červnu prý často prší). Přesunuli jsme se do Vancouveru, což znamenalo cca 900 km. Potom následoval trajekt na Vancouver Island do hlavního města Victorie. Vancouver – rozlehlé město, velký přístav. Za srdce chytne Victorie – stopy Anglie, sídlo parlamentu Britské Kolumbie, úžasné puby s desítkami pív na pivo. Spaní ve městech jsme řešili v obytném voze.

Z Victorie už jedeme do výchozího místa pobytu. Pokud nemáme vlastní auto, můžeme využít autobus společnosti West Coast Trail express nebo taxík. Cílovými stanicemi jsou města Bamfield, pokud jdeme ze severu na jih, nebo Port Renfrew, pokud jdeme z jihu na sever. My jsme volili druhou variantu a šli tak vlastně v protisměru vzhledem k uvedené kilometrůžce. Koupili jsme si lístky, zaparkovali auto a rychle nakupili do bágů oblečení (nějaká funkční trika, nepromokavou bundu, náhradní ponožky, dlouhé kalhoty, sandálky, něco na hlavu...), toaletní potřeby, vařič, jídlo asi na pět dnů (těstoviny, luštěniny, konzervy, ovesné kaše, sušené maso, müsli tyčky...). Na nohy pohorky, do rukou hůlky. My jsme měli fakt štěstí, že jsme mohli jít celou dobu v kraťasech a tričku.

Vyrážíme ...

Za moment nás jiné auto veze na místo startu. Dostáváme instrukce ohledně chování v národním parku a už se plavíme přes jezero k prvnímu chodníčku. Vyrážíme poměrně dlouho, asi o půl čtvrté odpoledne, ale chceme ujít jen 7 km do prvního kempu. Dopředu jsme věděli, že nejobtížnějších. První kemp není tak úplně při cestě, musíme 1 km stranou a převážně dolů. Narážíme na dřevěné žebříky, po kterých budeme muset zítra zpět. Kemp je vždy na pobřeží, je označen na mapce i na cestě, takže nepřehlédnutelný. Je vybaven biologickým

WC a plechovými bednami na úschovu jídla (krémů, léků a jiných věcí, které voní nebo připomínají jídlo) před medvědy. Co je také dost důležité, kemp je vždy u ústí nějakého potoka do moře, takže je zaručen zdroj pitné vody (měli jsme sice tablety na úpravu vody, ale nevyužili jsme je a přežili bez potíží). Stavíme stan, vaříme večeři a brzy jdeme spát.

... a jdeme a jdeme

První noc máme za sebou a naše usměvavá společnice už vaří vodu na ovesnou kaši a čaj. Sušíme tropiko, balíme spacáky a opět do pohor. Druhý den trávíme pochodem v deštném pralese, cestu nám zpestřují žebříky nahoru a dolů, lanovky přes řeky, dřevěné chodníčky a stromy coby lávky nebo podlézačky. Bláto už příliš neřešíme. Náš kemp číslo 2 je u řeky Walbran Creek zhruba na 53. km odzadu. Je tu spousta ptáků, a tak vodu raději převáříme. Večer topíme oheň, dřeva je všude dostatek a my se hřejeme.

Ráno vyrážíme v mlžném oparu tentokrát po pobřeží. Nedá se říct, že by cesta byla snadnější. Zkuste jít pískem v pohorách! Jelikož je odliv, můžeme jít po mořském dně. U vstupu do národního parku jsme dostali mapku pochodu s hodinami přílivu.

Z dálky vidíme na kopci stavbu. Co tu ta vila dělá? Fata morgana? Ale už je tu kamarádka s vysvětlením: Lighthouse – no přece maják! Vystoupali jsme až k němu. Krásný výhled a zas jeden z nezapomenutelných zážitků. Po zhodnocení situace a prostudování mapy docházíme k závěru, že dnešní den bude tzv. odpočinkový, že to zabalíme už po 13 km, protože další kemp je ještě dost daleko a není moc příležitostí nabrat vodu. Jinak není po celou cestu o vodu nouze, bereme ji z říček a potoků, které přes den přecházíme. Zítřka to budeme muset natáhnout. Alespoň nabere síly. Zajímavé, že nás to všechny potěšilo.

Krásně svítí sluníčko, sušíme stan, spacáky, oblečení a máme ještě kus odpoledne. S kamarádkou jsme našli společnou řeč v powerjóze, takže zdravíme slunce a stavíme se do pozic bojovníků. Na písku se válí spousta bójek připomínajících koule na bowling. Uspořádáme olympiádu v hodu koulí nejrůznějšími způsoby. A už přemýšlíme o večeři a o tom, zda dorazí nějakí spolunocležníci. Dočkali jsme se. Přichází chlapíček, který jde sám, a za ním čtveřice dalších. Radostně se vítáme, protože jsme společně tábořili už minulou noc. U ohně vyřezává naše hodná, milá a vstřícná (víc jsem už nedovedla vyjádřit) společnice na jednu bójku naše jméno a rok 2012 a věší ji na strom k ostatním. Tady určitě neplatí ono známé: jména hloupých na všech sloupích.

Poslední den a noc

Ráno začínáme opět po pobřeží a asi po 6 km zabočujeme do lesa. Narážíme na stopy medvědů. Asi byli pít u řeky. Ale jeden si vybral stejnou cestu jako my, doufali jsme, že alespoň v bezpečném předstihu. Několik kilometrů nás provázely jeho stopy a lejna. Nakonec jsme usoudili, že je asi škoda, že jsme neměli tu čest. Vždyť všichni na trailu, kteří ho viděli, přežili. Procházeli jsme indiánskými rezervacemi, obydlenými v létě. O zážitek se postaral převozník přes řeku na trase. Okamžitě reagoval na to, že jsme Češi, a chlubil se svou společnou fotografií s jedním naším známým hercem. Ten si prý vzal za ženu jeho sestru. To jsou na světě náhody!

Když jsme stavěli počtvrté stan, bylo mi až líto, že už naposledy. Zvykla jsem si na pochod, obdivovala sekvoje, zamilovala si pohled na Pacifik a hvězdnou oblohu. Nádherné byly zvláště západy slunce. Také my tři jsme najednou měli k sobě blíž.

I poslední den pochodu jsme vyrazili po pobřeží a skončili v deštném pralese. Relativně nejsnadnější 17kilometrový úsek. Nevynechali jsme prohlídku ani druhého majáku. Před cílem nás potěšila francouzská turistka, která se vydala sama, a přestože se ve svých pantoflích topila v blátě, mile se usmívala. Cesta nás dovedla k chatě správců parku. Hrdě jsme na-

hlásili příchod. Za 4 dny jsme ušli 78 km. Ty čtyři dny byly opravdu nádherné. Člověk se naučí respektovat přírodu, rozumět jí, uvědomí si, co je opravdu důležité, a poznává svoje schopnosti a hranice.

Objednali jsme si taxíka do Bamfieldu, což byl kousek. V kempu u silnice jsme přespali, umyli se teplou vodou a, jak jinak, rozdělali oheň. Druhý den jsme trochu prohlédli městečko a po poledni odjeli autobusem do Port Renfrew, kde na nás čekalo naše auto. Autobus jezdí kyvadlově stejným směrem každé dva dny. Stojí 80 kanadských dolarů, trek 150. Tím jsme uzavřeli okruh a vydali se na zpáteční cestu. Těch nezapomenutelných zážitků je tolik, že se jen těžko srovnáváme s realitou. Ale není to vůbec na škodu.

Komáři

Víkend splněných přání aneb někdy ani gore-tex nestačí

Jeden říjnový víkend jsme vyrazili na výlet. Já, Vojta a Adam – kamarádi z Brna – jsme se potkali na hlaváku, nakoupili nějaké to pivo, chleba, vepřovku a nasedli do vlaku směr Poprad. Přes noc jsme dojeli do Popradu a pak električkou až do Štrbského Plesa. S ranním sluncem jsme začali stoupat vzhůru k Rysům. Bylo krásně a bez těch dalších turistů by to bylo téměř dokonalé. Vyšplhali jsme se k chatě pod Rysmi, na zdejší zastávce zjistili, že zrovna nic nejede, a tak jsme si radši dali polívku. Po posilnění jsme pokračovali až k vrcholu Rysů. No a pak teprve začala pořádná sranda.

Přehoupli jsme se přes hřeben a hurá do Polska. Cesta byla strmá a zledovatělá. Já jakožto milovník výšek jsem se tomu s lehkým přízvukem hysterie smála. Postupně jsme se sunuli dolů, fotili a svačili. Jezero Czarny Staw je sice vidět už z vrcholu, ale ta cesta je pekelně dlouhá. O to větší veselí zavládlo, když jsme se konečně dobelhali na jeho břeh. Vojta byl tak nadšen, že se hned chtěl koupat. Naše námitky, jestli to není náhodou zakázané, přešel s tím, že v té ledárně se přeci stejně nikdo nekoupe. Nadšení ho krapet přešlo, když jsme hned za zatáčkou potkali moc příjemného pána v uniformě Tatrzańskiego Parku Narodowego, tvářil se nasupeně a ptal se, jaká byla voda. Koupel nakonec stála 20 eur. Byla už tma a zvlášť s ochranáři za zadkem se naše plány na to, že někde postavíme stan, stávaly nereálnými. Polským strážcům jsme samozřejmě tvrdili, že spíme na té chatě, co je hned u Morskiego Oka, ale pokutou se nám dost snížil rozpočet a nikdo netušil, jestli na to máme. Naštěstí nocleh nestál moc, a tak jsme si to odpracovat nemuseli. Ubytovali jsme se v menší chatě, rozvěsili věci, pohorky dali vyvanout pod okno, v kuchyňce jsme zalili pár kouzelných pytlíků a bylo jídlo. Znavení jsme brzy padli do spacáků. Ještě než jsme usnuli, dovedl nějaký gentleman svého naprosto ožralého druhu na pokoj a tohoto asi padesátiletého pána uložil do spacáku, zřejmě dobrý večírek. Někdy v půlce noci mě probudil zvuk, jako když teče voda z kohoutku. U okna jsem viděla postavu a odmítaje si připustit, co to znamená, a jakkoli to řešit, jsem radši zase usnula. A ano, ráno se mé podezření potvrdilo. Pán zřejmě v noci hledal toaletu a okno mu ji připomínalo nejvíce. Mé pohorky zavlážil zcela, kluci měli jen mokré tkaničky. Jen z pouhé solidarity k dalším spícím v pokoji jsem mu nešla poděkovat ihned. Nasupeně jsem je nacpala novinami a šli jsme dělat snídani. Mezitím zřejmě pán vstal a doslechl se o svých nočních dobrodružstvích a vzal roha, už jsme ho nenašli. Nemusím asi zmiňovat, jak s jakým nadšením jsem se obouvala.

Předpověď počasí na další den nevypadala slibně, a tak jsme posilnění zážitky a oslabení o peníze přehodnotili plány. Přehoupli jsme se k další sérii polských jezer. Kluci se ještě chtěli podívat na Kozí hřeben, a tak hlídám u Przedniego Stawu batohy a snažím se zjistit, jestli

se za těch 10 zbývajících euro dostaneme zpět do Popradu. Po pár hodinách už slézáme do Lysé Polany, autobus ujel, další jede za pár hodin. Zkoušíme stopovat, dlouho nic, a když už to chceme vzdát, zastaví nám auto – Češi, jak jinak. Dva sympatáci nás nablížili, zbytek jsme zvládli električkou. V Popradu jsme zjistili, že vlak jede za pár minut. Já s Adamem jsme kupovali jízdenky, Vojta běžel stopovat vlak. Díky Vojtovi odolnosti vůči protestujícímu průvodčímu jsme za chvíli seděli v kupé směr Čechy. Po dalších dvanácti hodinách jsme se za ranního světla ocitli zpátky v Brně. To byl teda výlet.

Markéta Bačovka

Kazbek 2012

V létě jsme se vypravili na dva týdny cestovat po Gruzii. Skupinu cestovatelů tvořili následující členové: Hanz s Terezou, Booča s kamarádem ze školy Vojtou, Markéta Kaizlerová, Davsa Kořínek a já s Káčou. Měli jsme v plánu navštívit Svanetii a dobýt horu Kazbek (5 047 m n. m.), sedmou nejvyšší horu Kavkazu. Na Kazbeku byl podle pověsti přikován Prométheus, který byl tak potrestán za vzpouru proti bohům. Ve Svanetii jsme strávili první půlku zájezdu. Prošli jsme ji “na těžko”, s baťohem na zádech. Po nicnedělání u počítače to byla potřebná aklimatizace pro výstup na Kazbek.

Běžným výchozím bodem pro výstup na Kazbek je městečko Stepancinda (dříve Kazbegi, česky Svätý Štěpán), které leží jen pár kilometrů od hranic se Severní Osetií (Rusko). Dobyť Kazbeku obvykle probíhá ve třech dnech. První den se vyráží brzy ráno z Kazbegi (1 740 m n. m.) a cílem je bývalá meteorologická stanice Bethlemi Hut (3 650 m n. m.), která je v současnosti využívána jako noclehárna a base camp. Chata Yetti je proti tomu několikahvězdičkový hotel a není tedy divu, že většina turistů spí raději venku ve stanu. Druhý den probíhá aklimatizační výstup do sedla pod vrchol (cca 4 100 m n. m) nebo na protější kopec Elektrožink (4 250 m n. m.). Třetí den už konečně přichází na řadu samotný výstup na vrchol.

Do Kazbegi jsme jeli ve dvou skupinách. Booča, Vojta, Davsa a Markéta vyrazili již v úterý ráno, zatímco já s Káčou, Hanzem a Terezou jsme si dopřáli den odpočinku v Tbilisi a vyrazili až ve středu. Plánovaným místem opětovného setkání byla meteostanice Bethlemi Hut. O vrchol se pokusíme hned následující den po setkání, naše skupina tak nebude mít z časových důvodů k dispozici den na aklimatizaci.

Po únavné a místy hrbolaté polňačce jsme zhruba po třech hodinách dorazili maršrutkou do Stepancindy. Hned pár metrů od hlavního parkoviště maršrutek je půjčovna matroše pro vysokohorskou turistiku. Za rozumnou cenu jsme si půjčili mačky, cepíny, lano i karáble. Vedle v pekárně jsme dokoupili chleba a vyrazili vstříc novému dobrodružství. Po strmé cestě jsme vystoupali k malebnému kostelu Cinda Sameba alias Kostelu Nejsvětější Trojice v Gergeti (2 200 m n. m.). Výstup sem nám zabral jen necelou hodinu. Již z tohoto místa je za dobrého počasí Kazbek jako na dlani. Dle norské předpovědi počasí měl k večeru přijít déšť, a proto jsme se rozhodli utábořit již tady, přestože byly teprve dvě hodiny odpoledne. Počasí se skutečně zkazilo. Zcela neplánovaně jsme se tu potkali s Davsou a Markétou, kteří došli k ledovci a vzhledem k špatnému počasí se rozhodli pro návrat. Doplnili jsme energii (špek) a tekutiny (slivovice) a ještě za světla zalezli do spacáků, abychom časně ráno vyrazili přes ledovec až na meteostanici, kde na nás čekal Booča s Vojtou.

Ráno jsme vstávali už v pět hodin do husté mlhy. Než jsme však dobalili stany, mraky se začaly protrhávat a my spatřili náš cíl. V ranním oparu byl krásně narůžovělý. Tenhle pohled nás nabudil a motivoval k dalším výkonům. Od kostelíku vede cesta vzhůru po pěšině do

sedla Arša s kamenným křížem (2940 m n. m.), potom se mírně svažuje k tábořišti u řeky a potom opět stoupá k ledovci Gergeti a kamenitým suťoviskem až k Bethlemi Hut. Než zmizely poslední mraky z obzoru, už jsme brodili řeku u tábořiště. Díky brzkému vstávání jsme kráčeli zcela osamoceni vzhůru. Na ledovec jsme nastupovali již kolem 11 hodiny. Díky dobrému počasí byla cesta přes ledovec přehledná. Nakonec jsme ani nemuseli nasazovat mačky. S vyšší nadmořskou výškou začal být výstup trochu obtížnější. Slunce a pohled do okolí nám ale dodávaly sílu. Krátce po poledni jsme dorazili na meteostanici a utábořili se. Měli jsme celé odpoledne na odpočinek a přípravu na výstup na vrchol.

Největší problém nastal s vodou. U stanice měl být pramen. Ten tam skutečně byl, ale voda z něj vytékající byla úplně zkalená, ledovcová. Jiná voda v dosahu nebyla, a tak nezbývalo nic jiného, než se spolehnout na její nezávadnost (Poláci v chalupě říkali, že nevědí, jestli je to pitný, ale že to pijou.).

Ambice na vrchol mělo jen pánské osazenstvo výpravy, dámy se spokojily s výstupem k meteostanici (i když některé toho dnes trochu litují). V tenkém spacáku jsem toho v noci moc nenaspal. Výstup na samotný vrchol zabere 6-8 hodin, a proto byl budíček již v půl čtvrté ráno. Probuzení do mrazivé noci bylo v mém případě umocněno velmi řídkou stolicí, zřejmě následek ledovcové vody. Posnídal jsem pár endiaronů a vyrazili jsme na cestu. Cesta vede nejprve po kamenné suti, která byla po mrazivé noci zmrzlá a nesypala se tolik pod nohama. Horší to bylo s orientací. Ta je možná jen podle kamenných mužiků, jenže v nekonečné suti po chvíli nepoznáte, co je mužik a co jen náhodně sesypané kameny. Další nebezpečím jsou padající kameny, které se neustále valí z pravého svahu. Ve tmě je jen slyšet, jak se jeden za druhým řítí dolů. Je lepší držet se dál od svahu.

Asi po 2 hodinách jsme dobloudili k nástupu na ledovec. Pomalu svítalo, takže byla vidět vyšlapaná cesta. Sníh byl poslušný, tak jsme se nezdržovali nasazováním maček a mazali jsme bez nich až za velké plato na severním úpatí kopce. Protože cesta od meteostanice k vrcholu kopec obchází ze západní strany a na vrchol se stoupá ze severní, skoro do poslední chvíle jsme šli ve stínu. Dokud jsme byli v pohybu, bylo to dobré, ale v krátkých pauzách se do mě dávala zima. Cesta se postupně zvedala a i sklon svahu byl strmější. To už jsme šli v mačkách. Poslední úsek je nejstrmější, ale to už nás nemohlo zastavit nic, vrchol byl na dosah. Funěli jsme, nadmořská výška byla znatelná. V půl deváté ráno jsme jako první v ten den dosáhli vrcholu (geografického). Zvládli jsme to za pouhých pět hodin. Výška přes pět tisíc metrů, jasná obloha, dole v údolí se povalovala vrstva mraků, ze které koukaly „prťavé“ čtyřtisícovky. Nádhera. Nejlepší odměna pro každého horolezce. Fotili jsme a užívali blaženého pocitu. Cíl zájezdu byl dosažen!

P.S.

Za čtyři hodiny jsme byli všichni v pořádku u Meteostanice. Byli jsme unavení, ale šťastní. Na oslavu vítězství jsme si koupili plechovku piva a začali přemýšlet, kam vyrazíme příště.

Jiří Mazáček s nápovědou a korekturou **Kateřiny Bajerové**

Pozdravy ze Skalnatých hor

Zimní probuzení a vykouknutí z okna v Canmore se asi neomrzí. Díky zdejšímu suchému podnebí se vám ve většině případů naskytne pohled na sluncem zalité hory. Musím se ale přiznat, že na mě místní hory působí trochu jinak, než Alpy nebo Tatry. Z nějakého důvodu z nich mám větší respekt. Možná je to z důvodu jedné z nejhorších lavinových statistik na světě. Možná je to díky jejich opuštěnosti. A možná kvůli zvěři, která vás doprovází na nástupu a sestupu. Ano, i kvůli zvířátkům. Zrovna minulý týden jsem stíhal na běžkách nějakého běžkaře, který se nervózně otáčel a pak mi povídal: “Já myslel, že mě zase stíhá puma.” Odpovím, že tady na Nordic centre žádné snad nejsou, a on na to: “Tak se pojed’ podívat. Vidíš ty stopy? Tady jsem minulý týden musel zastavit a čekat 7 minut, protože vedle trati stála puma, zírala na mě a nechtěla se hnout. A já taky ne. Pak naštěstí utekla.” Ještě že alespoň ti medvědi v zimě spí. Takže nová, zimní rýmovačka zní: “Devět – sežere tě puma.”

A asi o to víc se zdejší výstupy vryjí do paměti. Pár jich během podzimu a zimy bylo a o tom jsou následující miničlánky.

Lenost a nedostatek fantazie mě donutily pouze zkopírovat následující dva příspěvky z mého blogu. Tudíž ti, kteří už na moje stránky zabloudili, mohou následující řádky s přehledem přeskochit. Alespoň vánoční povídání je naopak nové.

Bugaboo

Bugaboo, nebo taky někdy Bugaboos, je krásná horolezecká oblast, lehce odloučená od civilizace – to ale v Kanadě není zase taková vzácnost;) Několik menších ledovců, ze kterých trčí krásné granitové věže, může lehce připomínat chamonické jehly, ale s trochou fantazie i po horě vzdálenější a vyšší (např. v Patagonii). Už příjezd do oblasti stojí za zmínku, protože posledních cca 40 km do údolí pod kýžené vrcholky vede po štěrkové cestě, kde průměrná rychlost jen lehce překročí 30km/h. Na konečné silnice čeká další překvapení v podobě parkoviště, kde jsou všechna auta obehána pletivem. Důvodem jsou všemožní hlodavci a dokonce snad i dikobrazi, kteří okupují zdejší oblast a zřejmě s velikou oblibou poškozují přístupné části aut. My jsme přijeli až v podvečer, takže jsme akorát přebalili věci, obehnali auto pletivem (které je naštěstí v hojném množství připraveno na místě) a zalehli, abychom zanedlouho zase vstávali a ve 3 hodiny ráno vyrazili na cestu. Zhruba po dvou hodinách chůze do kopce jsme dorazili k chatě Conrad Kain Hut, kde jsme se nasídali, odložili nepotřebné věci a kolem 6. hod. pokračovali dále. Něco po sedmé ráno se začalo rozednívat a my jsme právě včas dorazili na ledovec a stačili za prvních paprsků vykmitat do sedla Bugaboo-Snowpatch Col, kde je záhodno být brzo, protože během dne z něho vypadávají kameny rozličných velikostí, pistáciovými oříšky počínaje a šatními skříněmi konče (ty jsme naštěstí osobně neviděli). Míša šlapala poprvé v životě v mačkách po ledovci, ale díky předchozí zkušenosti s lezením ledu s tím neměla sebemenší problém. Ze sedla jsme se dostali na nádherné ledovcové plato, po kterém jsme přešli pod náš cíl, jehlu zvanou Pigeon Spire, která je vyhlášená jako “rozlézací” jehla pro místní oblast, neboť nejlehčí cesta na ni je vlastně částečně scramble a částečně lezení (5.4). Na hřebeni Pigeon Spire jsme se tedy navázali, ale stoupali jsme současně s průběžným jištěním. V bezchybném azuru stojíme po 11. hodině na vrcholu Pigeon Spire (3,156 m) a děláme tisíce fotek na všechny světové strany. Z mléčné polevy v podobě ledovce trčí oranžové granitové rohlíky všude kolem. Nabažení rozhledem slaňujeme jednu délku a pak už slézáme a scházíme zpátky. Prudký ledový svah ze zmiňovaného sedla je pro některé nemilým překvapením, ale i ten zvládáme a skoro přesně v 5 hod. odpoledne přichá-

zíme na chatu. Máme za sebou pěkný 14hodinový den s převýšením 1700 m nahoru a 1000 m dolů. Chata by se dala charakterizovat jako spojení Yettice a Teryny. Přízemí tvoří velká kuchyň s dvěma plotnami a několika stoly. Schody vás dovedou do patra, kde jsou po celé délce palandy, a nakonec se dá vylézt po žebříku až na hambálek, kde jsou jen matrace na zemi. V sobotu ráno zvoní budík "až" v 5 hod. Snídáme a kolem 6. hod. vyrážíme. Náš dnešní cíl má jméno Bugaboo Spire a cesta NE Ridge 5.8. Trochu nepřesný popis k nástupu nás zavádí trochu do nesnází, takže na místo slibovaného scramble se navazujeme a lezeme 3 délky do sedla pod samotný začátek cesty. Nakonec tedy začínáme lézt až v 10 h., což je o 2 hod. později proti plánu. Sluníčko ale stále krásně svítí, takže se s chutí pouštíme do lezení. První 3 délky vedou celkem pěkným stěnovým lezením, které vás dovede na samotný NE Ridge. Čtvrtá délka je moc pěkná koutová spára, která po chvíli přejde do normální spáry. První 4 délky stojí opravdu za to, následující postup už taková hitparáda není, protože většínou lezete v ukloněném komíně, který je zablokovaný mnoha šutry. Přes mírný nesouhlas Míši se snažím dodržet alpské pravidlo a ve 4 hod. odpoledne otáčíme, ačkoliv to máme asi jen 2 až 3 délky na vrchol. Víím, že nás čeká několik nehezkých slanění a hledání cesty ze sedla, takže chci mít radši časovou rezervu. Míša, duše čistá, zasekanými lany při slanění neposkvrněná, se dokonce na slanění těší. Přes několik štandů rozmanité kvality slaňujeme asi 2 hodiny. Poté scházíme do sedla a relativně rychle nacházíme poslední 3 slanění odtamtud. Kolem osmé večerní, právě za soumraku, jsme na ledovci a míříme k chatě. Ve 21 hod. přicházíme na chatu a asi nebude překvapením, že jsme lehce unaveni. Trochu bezmocně lovím v průvodci nějakou kratší cestu na nedělní dopoledne. Po 22. h. uleháme a budíka nastavujeme tentokrát na 5:30. Už během noci mi začíná být jasné, že z lezení asi nic nebude, protože prsty na rukách brní a svaly na nohou nekompromisně tuhnou. Když zazvoní zmiňovaný budík, jsem škodolibě rád, že Míša je podobně nemohoucí jako já, takže se shodujeme, že spíme dál. Úlevou za naše rozhodnutí je déšť, který přichází kolem 9. hod. ráno. Stěží se zvedáme ze spacáku, balíme věci a po 11. hodině vyrážíme za lehkého mrholení zpátky k autu. Celkem hodně rozlámaní, ale spokojení díky dvěma krásným lezeckým dnům usedáme do auta a pomalu míříme zpátky do Canmore.

Mt. Louis

V pondělí a v úterý se poflakujeme po Canmore a snažíme se trochu zmobilizovat. Odpoledne si jdeme alespoň na chvíli zalézt na Grassi Lake. Ještě v úterý večer se přesouváme kousek za Banff, kde chceme spát a ráno vyrážet na náš další cíl – Mount Louis. Budíček je opět brzký a po 5. h. ráno vyrážíme a míříme lesem do sedla Edith Pass (i když chvíli si nejsme úplně jisti, že tam opravdu míříme;). V nevýrazném a hlavně zalesněném sedle nás čeká první letošní sníh, což ve mně nevzbuzuje příliš optimismu, protože se bojím, že i stěna bude poprášena. Naštěstí tomu tak není a chvíli po svítání sestupujeme ze sedla pod nástup krásné vápencové věže. Cesta se jmenuje Gmoser Route (5.8) a čeká nás asi 600m lezení. V ještě trochu mrazivém ránu ukrajujeme první lehké délky. Sluníčko ale svítí o sto šest, takže časem rozmrzáme a klíčovou délku už lezu relativně za tepla. Nemělo by to být nějak těžké (5.8), ale charakter "převislá, vytlačující, kútová skára" mi moc potěšení nepřináší. Nakonec to ale není tak špatné a víc se nazlobím asi v půlce stěny, kde se cesta spojuje s klasickou Kain Route a následuje několik šikmých traverzů přes žlaby, které jsou zejména pro Míšu na druhém konci lana nepříjemné a několikrát se nám zasekávají lana, tudíž ztrácíme dost času. Finální část je ale za odměnu, protože přes dvě délky sleduje spáru, ze které můžete pohodlně vystoupit do stěny. V 5 hod. odpoledne jsme na vršku našeho snažení – Mt. Louis 2,682 m n. m. Výhledy jsou trochu narušeny přicházejícími mraky, ale stále parádní. Silící vítr nás ale

nutí se na vrcholu moc nezdržovat a začít slaňovat. Slaňujeme terénem, který jsem asi ještě nezažil. Nevím, jak to přesně popsat, ale je to, asi jako když byste dělali canyoning, ale bez vody – slaníte kolmý vodopád do jezírka pod ním, přejdete jezírko na druhý konec a slaníte další vodopád. V podstatě možná nejsem daleko od pravdy, protože tyto útvary budou bez- tak asi vymleté ve vápenci od vody. V předposledním slanění “konečně” dochází při stahová- ní lana k jeho zaseknutí. Nejpikantnější lezení dne tedy přichází až teď, když se snažím silně zvětralou stěnou dolézt zpátky k zaseklému lanu. Když se mi to konečně podaří, tak se můžu jen usmívat nad tím, jakým způsobem se lano seklo – doporučuji prohlédnout níže (ne)přiloženou fotku! V 8 hod. večer jsme konečně pod stěnou, ale čeká nás ještě pochod k autu, kam dorážíme lehce po 22. hod. Rozhodujeme se ještě přejet do Canmore a po 23. h. už konečně zaléháme do postele.

Vánoce v Rogers Pass a Mt. Nestor

Na Vánoce se nám podařilo zajednat místa na Wheeler Hut, malé horské chatě v blízkosti Rogers Pass. Radostnou zprávou bylo, že se k nám připojí i Mort, který před nedávnem do- plachtil do Vancouveru. Všichni společně tedy kráčíme 23. prosince k chatě. Já a Mort na lyžích, Míša na sněžnicích s prknem na zádech. Podmínky jsou více než ideální, zhruba 30 cm prašanu. První den děláme jen krátkou túru na tzv. cvičné svahy. A pak to přichází! Štědrý den, na který se asi nezapomíná. Za úplného azura děláme túru do jednoho z údolí směrem pod Youngs Peak. Po několikahodinovém výstupu nás čekají rozhledy na prašanem zasypané vrcholky, především na dominující Mt. Sir Donald. Sundáváme pásy a vydáváme se na sjezd. Slunce, bezpečný svah a prašan po kolena míchají do hlavy endorfinovo-serotoninový koktejl, který pijeme až do dna. Znáte to – košer bomba;) Na chatě už nás čeká vánoční stromeček, který uřízli a vtipně ozdobili studenti rozličných národností. V milé a decentní společnosti dalších asi 15 lidí trávíme v zapadlé horské chatě opravdu nezapomenutelný Štědrý večer. Venku jiskřivá noc, mínus patnáct stupňů, skoro úplněk a všude kolem les a hory zasypané notnou dávkou sněhu. Co víc si na Vánoce přát? S Míšou a Mortem sedíme u krbu, chvílkami povídáme, chvílkami neříkáme nic a mlčky vzpomínáme na naše rodinné pří- slušníky a kamarády, kteří jsou na té druhé straně tenisáku doma v Čechách. Každý si žije tu silnou chvílí pro sebe a přitom dohromady. Ráno se na výlet vydáváme už jen s Mortíkem, protože Míša má otačené prsty a vypadá to, že jí slezou nehty (pozn. asi jí po 2 měsících opravdu slezou). Míříme opět na cvičné svahy, tentokrát o něco výše. Po poledni už jsme zase na chatě, balíme věci a všichni společně míříme do Canmore, kde chceme lézt ledy. Ale o tom jinde. Těsně před koncem roku se s Míšou rozhodujeme, že by bylo záhodno udělat nějaký zimní výstup. Zoufalý nedostatek informací o zimních výstupech a podmínkách v okolí nás nutí trochu improvizovat. Nakonec padá volba na Mt. Nestor. Říkám si, že je to příprava na větší hory více než ideální. Posudte sami: horu jsme si vybrali jen tak od pohledu. Na námi vybranou stěnu není v průvodcích ani na internetu žádný rozumný popis. Večer tedy z fotky zkoumám, kudy zhruba budeme lézt. V 5 hod. ráno vyrážíme z Canmore, kousek od baráku se zdravíme s jelenem, který nám obrovským parožím kyne na cestu. Pocit vysokohorských podmínek pomáhá dokreslit i venkovní teplota, která se nechce přehoupnout přes mínus 22 stupňů. Parkujeme u Spray Lake a za svitu měsíce kráčíme přes zamrzlé jezero pod námi vy- branou horu. Skrz les a sněhovou stráž se dostáváme pod stěnu, resp. pod ledopád, kterým hodláme lézt. Háček je v tom, že vůbec netušíme, jak ledopád nad námi vypadá, ale zdá se, že tvoří malé stupně a nějak to přes něj půjde. Terén je naštěstí přívětivý, a tak akorát za svítání dolézáme do místa, kde se led mění ve sněhový žlab. Zima je stále celkem značná, otvírají se nám rozhledy a sluneční paprsky barvící hřebeny hor zahřívají naštěstí nejen na duši. Žlabem a přes krátký ledovo-skální stupeň se dostáváme na velké plato ve spodní třeti-

ně stěny. Tak to bychom měli. Ale co dál. Zkoumám fotku a snažím se vytušit, kudy se propleteme systémem žlabů, který se rozkládá nad námi. "Tak asi tudy." Svah se napřimuje a občasné skalní stupínky, pokryté tenkou glazurou ledu začínají být zajímavější. Volím cestu nejmenšího odporu, která nás ale vede příliš do levé části stěny. V horní třetině se výrazně mění sněhové podmínky a z tvrdého ufoukaného sněhu se stává prašan, někdy až po pas. Brodíme se tedy dlouhým traverzem zpátky doprava na vrcholový hřbet. Tak a teď už jen na hřbet a 50 výškových metrů na vrchol. Chyba lávky. Strávili jsme tam možná dvě hodiny neúspěšných pokusů, jak se dostat skrz hluboký sníh (ležící na zhruba šedesátistupňovém svahu) na hřeben. Nakonec vyndáváme lano a s pomocí sněhové kotvy se jistíme na pochybném sněhovém hřbetu o něco níže, který nás už naštěstí vede opravdu na vrchol. Jsou asi 2 hod. odpoledne a nás na vrcholu kromě ukrutné zimy a větru vítá také dechberoucí pohled na Canadian Rockies. Rychle děláme pár fotek a po vrcholovém hřbeni se opatrně snažíme dostat na jednoduchou sestupovou stranu. Konečně jsme na ní a také trochu v závětří, a tak si můžeme vychutnat ty nádherné rozhledy, dát si trochu čaje a sednout si. Koukáme na stovky vrcholů, ze kterých bezpečně poznáme jen jeden, monumentální Mt. Assiniboine. Pak už nás čekalo "jen" tříhodinové brodění ve sněhu dolů a po západu slunce pochod přes jezero zpátky k autu. Výstup asi 800m stěnou to byl krásný a ve svém smyslu jedinečný, jen mně bylo trochu líto (a ještě je), že mi lehce omrzly dva prsty na rukách a palec na noze. Ale budou snad dobré a podle chytrých knížek to asi k tomuto sportu občas patří;)

Hore Zdar

P.S. Specialni podekovani Milovi, který obohatil text hacky a carkami;)

14. února, Red Deer, CAN

Mazi

PORTugalsko

Nevím, co přesně se stalo, ale vloni touhle dobou jsem dostala nepochopitelnou touhu něco změnit, někam vypadnout. Nejjednodušší cestou, jak to zrealizovat, a přitom dál studovat a navíc za to dostávat peníze a další podporu, byl studijní program Erasmus. Životopis jsem odeslala 10 minut před deadline (pravda, ta touha vypadnout tak velká nebyla) a na pohovor šla s tím, že se uvidí. Jo, vidělo se už na chodbě, na rok do Porta jsem chtěla sama. Trošku mě zamrzelo, že jsem ani nedostala příležitost ukázat svou brilantní portugalsčinu, která v té době obsahovala tři nazpaměť naučené věty.

No a tak jsem tady už půl roku a nelituju, život je tu jinej, lidi jsou tu jiný, Porto je krásný a Portugalsko taky. Navíc tu je sluníčko, občas dobrý vlny, občas dobrý víno a taky lezení. Teda abych to uvedla na pravou míru, intenzita mého lezení ani moje lezecký umění se žádným způsobem nezměnily.

Na začátku semestru jsem zvolila nejjednodušší způsob, jak se do zdejší lezecký komunity trochu zapojit. Moje srdce zaplesalo, když jsem se dozvěděla, že zdejší univerzita má stěnu, kam se dá dvakrát týdně chodit lízt. Nadšeně jsem v kanceláři zaplatila roční poplatek €70 a rovnou se tam vydala. Jo. A kde je ta stěna?? Fakt jsem něchtěla uvěřit, že to, co vidím přede mnou - 8-10 m vysoká, 5 m široká stěna se čtyřmi topy, je něco, za co jsem zaplatila takový prachy.

Teď už to ale tak černě nevidím. Potkala jsem tam pár lidí, částečně Portugalci, částečně další cizinci, který jsou aktivní a přátelský a navíc umí dobře vařit. S některými se dá

běhat a lízt, tancovat, anebo prostě organizovat společný večeře. Všichni jsou tak neuvěřitelně hodný, že se až někdy stydim.

Nejlepší byly univerzitní boulderový závody Competição de Bloco v Lisaboně. Jelo nás asi osm a univerzita platila všechno, teda večeři, noc v penzionku, jídlo, dodávku,... Což je docela kontrast s krizí, která tu fakt je vidět na každém kroku a o které všichni Portugalci mluví. Čekala jsem teda, že tomu bude odpovídat aspoň úroveň závodů. Hm... Univerzitní bouldrovka byla v plechový garáži a byla dost malá. Pro holky byly připraveny tři bouldery, kde první toply skoro všechny (byly to dva kroky) a zbylý dva toply asi dvě, do bonusového chytu metr nad zemí se dostaly tři - ze sedmnácti. Výsledek byl, že se do finále dostalo asi dvanáct holek a do superfinále dvě. Superfinálovou cestu postavili tak, že z finálovky sundali dva chyty stylem: „Tak třeba tenhle..?“ Já jsem skončila někde v hromadě holek mezi 4. a 12. místem. Vyhrála Ukrajinka a druhá byla naše Polka. Odpoledne pak bylo daleko záživnější, protože lezli chlapi. My jsme se teda s Kasiou, tou Polkou, věnovaly fandění. A je pravda, že jejich cesty už byly trochu lepší.

Kasia leze hodně a leze daleko líp než já. Trénuje tak 5-6x týdně, což já nikdy nebudu. Má díky tomu spoustu známých, který nás občas berou do skal. Jednou jsme byli na víkend v oblasti Poios, mezi Coimbrou a Lisabonem, lezli jsme v sektoru s příhodným názvem - Microondas (mikrovlnka). Přestože jsme tam byli někdy v listopadu, dalo se lízt v krátkým rukávu a občas bylo docela vedro. Leze se tam na vápně. Microondas je masiv v kopci, na jižní straně má tak 30-40 metrů do výšky a je možná 200 m široký, je tam teda spousta linií o různých obtížnostech, každý si může vybrat. Navíc výhled odsud je naprosto dokonalej, lesy, údolí a další kopce, vzadu je, myslim, vidět i oceán. A vápno není vůbec uklouzaný, lezení pěkný a celkem chytovitý. Je to samozřejmě odjištěný, což mně se vždycky hodí... My jsme lezly něco v rozmezí od pětěk do 6b asi, z mojí strany žádný velký výkony nečekejte. Mně zůstává jen ta pohoda jako „mental picture“, proto já to dělám.

A minulý týden jsem se přesvědčila, že krásný lezení máme i u Porta. Leden jsem strávila doma, a když jsem se 30. vrátila do Porta, chytla jsem tu ty nejkrásnější dny. Přes den jasno a teploty kolem 15 stupňů, zrající pomeranče, pohádka. V úterý jsme měli s Kasiou a dalšíma dvěma klukama naplánovaný lezení ve Valongu (20 min autem od Porta). Když pomínu fakt, že mě donutili vstát před 7. hodinou a že jsem se vrátila nemocná, byl to den na jedničku. Opět krásný, odjištěný lezení na masivech v jižním svahu s výhledem na okolní kopce a při zurčení řeky. Do tří hodin jsme si stihli dát asi šest cest a pak už jsme se značně zničení jenom skulili dolů k autu. Fakt jsem nemohla uvěřit, že se 5. února bojím, abych nedostala úpal.

Jinak je kolem Porta několik dalších oblastí, kde se dá lízt s lanem i bez něj. V tomto semestru bych se ráda podívala ještě do NP Gerês a na Serra da Estrela (nejvyšší hora portugalský pevniny s jediným lyžařským střediskem tady, 1993 m n. m.). Proslýchá se taky něco o lezení na Kanárech nebo na Mallorce, ale to se ještě uvidí...

Takže jo, je to tady jiný a je to tady dobrý. Někdy bych to ale ráda aspoň na chvíli vyměnila za lidi, který znám už pět, možná šest let, ukulele, na který tady občas Sérgio hraje, kytaru nenahradí, Unterholz tu nikdo nezná, rum pijou jenom bílej, místo NaPrachOff se říká Fuck off, sníh neviděli a nevědí, co je Ráj!!!

12. února 2013 v Portu
Lucie Adolfová

JAK JSEM PRVNĚ ZŘEL NAHOTU

V létě navečer mi zazvonil telefon a na druhé straně se ozval člověk, který se představil jako fotograf. Měl zájem o to, abych mu pomohl při focení dívek na skalách. Trochu jsem se orosil při jeho zmínce o tom, že dívky by mohly být polonahé. Zapřel jsem se a řekl, že to nebude problém a doufal, že více než nahé ramínko či odhalené stehno nebudou mé oči nuceny snášet. Internetový vyhledávač google mě po zadání umělcova jména uklidnil, jelikož snímky zobrazené na fotografických webových stránkách vypadaly velice umělecky a odhalené křivky modelek taktně zahaloval stín či část oblečení.

S fotografem přijely tři dívky a jeden chlápek, který mu dělal nosiče materiálu, podavače objektivů a různých aparátů. Jsem slušný hoch, ale i já jsem si pomyslel, že modelky na titulních stranách časopisů jsou poněkud pohlednější. Vyrazili jsme pod Bezejmennou věž. Za tu krátkou cestu jsem zjistil, že onen nosič a podavač je bývalý úspěšný pornoherec a já se podílím na focení a natáčení lechtivých snímků, které budou zahrnovat dovádění oněch tří mladých děvčat. Překonal jsem svůj přirozený stud a nechut k tomuto druhu umění a řekl si, že se zachovám profesionálně a nedám na sobě nic z toho znát.

Pod severní stěnou Bezejmenné věže jsem začal dívky soukat do sedáků, lezeček a helem. Pověsil jsem na ně nějaké smyčky a expresky – mělo to celou dobu vypadat, že do skal vyrazily samy. Po zdolání severního předskalí měly dívky projevit na povel fotografa radost nad sportovním výkonem nejen smíchem, ale také odhozením triček a zvýšeným zájmem o kamarádčiny bradavky. Jakmile se dostaly zpět na zem, projevíly svou radost po druhé – sundaly si sedáky a výskajíce běhaly polonahé na plácku mezi Bezejmennou a Sluneční. Pobouřeně jsem přihlížel jejich jednání, ale byl jsem statečný a nedal jsem své pohnutky znát, ačkoliv mne začínala jímat hrůza.

Po krátké pauze přišlo na řadu slaňování – navrhl jsem komín mezi Sv. Václavem a Velkým zbrojnošem. Můj návrh byl fotografem nadšeně přijat. Dívky se těšily o něco méně, protože něco takového nikdy nedělaly. Zahnat nervozitu jim patrně pomohlo svléknutí šatů ještě před tím, než jsem je začal podruhé soukat do sedáků. Málem jsem u toho studem a pobouřením omdlel, ale po krátkém dechovém cvičení jsem se i přes toto úskalí svého konání dokázal překlenout. Byl jsem na sebe hrdý.

Po úspěšném slanění jsem chvíli lelkoval nahoře mezi skalami. Poté jsem posbíral lano a kousky oděvů, které nahoře zůstaly, a šel jsem zpět na „základnu“ pod Bezejmennou. Omdlel jsem poprvé, protože dívky byly úplně nahé, rozložené na dece. Dle pokynů fotografa se štelovaly do různých erotických póz, při kterých se velice zblízka dívaly, ba se i dotýkaly navzájem svých intimních partií.

Dříve, než jsem se stačil z toho šoku probrat, objevila se v ruce fotografa kamera a před tím statické pózy se řádně rozhýbaly a skalním městem se začalo rozléhat sténání. Jsem chlapec, který si zhasíná i v koupelně, aby se nemusel červenat nad svou vlastní nahotou, takže od této chvíle si vše pamatuji jen mlhavě, protože jsem opakovaně padal do mdlob. Úděsem jsem ztratil hlas, takže své hlasité výtky nesouhlasu jsem nebyl schopen vypravit z hrdla. Jedním koutkem oka jsem dění sledoval, abych pohlídal, zda se vše děje v rámci pís-kovcových pravidel a zda rozvášněné prostopášnice neryjí nehty do skály. Druhým koutkem jsem viděl na Richelce vysmátého Kubase s Lachtanem, který prý tu IV od jihu vyběhnul v teniskách asi za čtvrt minuty, aby se, nestyda, mohl dívat na to hrozné divadlo. Nějaký neznámý lezec na vršku Smítkovy věže asi 15 minut strnule zíral naším směrem a na parťákově volání od paty skály nereagoval – zřejmě byl tím pohledem, který se mu naskytnul, pohoršen a v šoku stejně jako já.

Ke konci celé akce už jsem byl z té hrůzy opředěn mlhou jisté apatie. Vše jsem vnímal jako ve snu. Někde za rohem děvčata, již jednotlivě, dotáčela „solo“ záběry, které s největší pravděpodobností nezahrnovaly lezení bez lana, ale odvázané byly nejspíše více než dost. Když jsem pak zpět na parkovišti přebíral od spokojeného fotografa peníze, ruce se mi třásly – těch hrozných věcí, co mé skautské a neposkvrněné oči za ten den viděly!

Ani při psaní těchto řádků nejsem z tohoto hrozného zážitku zcela zotaven a doufám, že řádné vedení Modrého života tyto příšerné vzpomínky natrvalo vymaže z mé hlavy.

Vašek Ještěř

Fotbal v Adršpachu

Jako každý rok i v roce 2012 se první červnový víkend uskutečnil fotbalový turnaj v Adršpachu. Borci z nějakýho Leteckýho kroužku Prackov byli vítězové posledních tří ročníků, takže i letos si brousili zuby na nějaký vyšší umístění. Domluva, že holky berem přednostně a pak ty, co byli loni a předloni a předtím, byla jasná, nakonec se v týmu našla slavná jména jako Bárbiňu, Bambíňu, Chrpíňu 2x, tři zvířata Kotě, Krůta a Lachtan, pak kapitán morgan Vlašíňu a lídr Martínu (další možná, ale nevím), jo, a taky nesmíme zapomenout na basáka, ten tvrdí muziku přeci! Akorát byl trošku namixovanej a obsahoval možná málo defendrů, poučení pro příště!

Turnaj vypuknul v sobotu a přípravu na něj měl každý individuální, my s Adamem a Bambim zvolili přípravu ve vyšší nadomřský vejšce a jeli jsme se rozkopnout den předtím na Yettici, tam jsme vyklidili asi pět pytlů bordelu, uklidli maličko dřevník a naštipali nějaký dříví. Poté řádně připravený jsme odejli na kolbiště, já akorát doma nechal míč, takže jsme si museli nějakej půjčit, to však nebyl problém.

Sešli jsme se tam tak nějak včas a pěkně jsme se připravili před prvním zápasem, taktika střílet branky a žádný nedostatek byla jasná! Týmů se přihlásilo devět, takže byly dvě základní skupiny po čtyřech a pěti, to znamenalo, že do vyřazovacích bojů nepostoupil jeden tým z druhé skupiny, šance tady byla veliká! Los nás však přiřadil právě do skupiny pěti týmů, takže se muselo bojovat! Kdo byl někdy v Ádru na fotbale, ví, že je to stejně tvrdý jako místní lezení, každej míč v soupeřově síti je jako dobytej kruh v cestě! Hřiště vypadalo klasicky, ale některý roky bylo i horší... Takže zahajovací sestava určena a po chvílce čekání hurá na plac! Do branky se postavil Adam a zbytek se střídal. První utkání trošku nervozní a jen se potvrdilo, že první zápasy nám nejdu. Hned na start jsme si připsali prohru 1:0. Hlavu jsme si z toho však nedělali, protože jsme snad nikdy první zápas nevyhráli. Druhý zápas však nebyl o nic lepší a naše bezzubost v útoku byla tragická, z čehoš plynula další prohru 1:0... Nesložili jsme však zbraně a v třetím utkání jsme zvítězili 2:0...

Náš postup tedy závisel na posledním utkání, v případě výhry jdeme dál, jinak konec v turnaji a tím pádem poslední místo. Písklo se a hurá na věc! Začátek velice vyrovnaný, Adam nás podržel několika skvělými zákroky až do chvíle, kdy po našem útoku vzniklo soupeřovo přečíslení, když šli dva hráči na Adama s vracejícím se Koťasem, který v zápalu boje skluzem dal míč do vlastní branky (myslím teda, jestli to tak nebylo, omlouvám se Koťasovi), takže v posledním zápase prohru 1:0, a tudíž poslední místo v turnaji:).

No, smutný jsme byli, ale jen chvíli, než jsme zjistili, že konečně taky můžem v Ádru vyrazit do skal!:) Jelikož jsme za poslední roky postoupili vždycky dál do vyřazovacích bojů, a tak byli na trávníku dlouho, nikdy nezbyl čas na lezení, protože pak v noci nebo ráno zapršelo a z lezení pak nebylo nic... Neváhali jsme a přesunuli jsme se tedy do skal, kapitán vybral Kří-

žový vrch, většina z nás tam ještě nikdy nebyla, takže jsme (aspoň v mém případě) byli mile překvapení! Vzdáleně mi to připomínalo Prachov; já si vzal do dvojky Bambiho, na rozlez jsme hned zkusili nějakou osmu na doporučení kapitána, mezitím se i ostatní začali někam škrábat. Jenom Barbí zjistil, že lezení dnes ne! Měl nějaký pohmožděniny z turnaje, takže dělal pouze fanouška a svačináře. Co kdo lez, si moc nepamatuju... Jen vím, že jsme lezli cestu Narozeniny (VIIIb), ta byla moc hezká, a Vlašín na mě vola, ať si ani lano neberu, že to nemá cenu... Samozřejmě jsem si ho vzal a byl za něj rád! Pak jsem zkoušel cestu, co se mi od pohledu moc líbila. Pak jsem zjistil, že to bylo Xa (Májový granát), ale bylo nato hrozný teplo, a promiňte klasikům, maglajs s sebou nikdo nemě, takže než jsem stihnul přeskládat nohy, ruka vždycky sjela z chytu, takže třeba příště... Poslední, co si z toho dne pamatuju, byla cesta Májová veselice Ixb, krásná dlouhá cesta! Nejtěžší k prvnímu kruhu, pak kolmá stěnka a závěr technický rajbásek. Nástup ke kruhu mě ale trošku překvapil! Po chvilce koukání jsem si nechal od Bambiho hodit smyčku. Tu jsem dal na hrot a sedl si do ní..., nepřišel jsem na to, jak krok udělat, a případný pád by byl dost ošklivej. Sedl jsem si tedy do hrotu, nejdřív s obavou, nakonec to však bylo v pohodě! Všechno nakonec dobře dopadlo a já přišel na to, že musím dát vysoko patu. Mohlo se pokračovat! Pak jen chvilka postávání pod vrcholem, ale vylezli jsme to:).

To bylo poslední, co jsme ten den stihli, pak už jen koupačka v jezírku a hurá na vyhlášení nejlepších kopáčů do tunelu. Turnaj nakonec vyhrál domácí Adr Design a my byli beznadějně poslední, nikdo si z toho hlavu nedělal a všichni (já určitě) byli rádi za strávený den ve skalách... Nakonec ale i pro nás se našla cena, Adam dostal mágo pytlík za nejlepšího brankáře turnaje!!! Když jsme pak u piva říkali mistňákovi Petemu, co jsme za ten den vylezli, tak byl překvapen, kolik jsme toho ještě stihli. Večer se pak nesl ve znamení vítězů a poražených, debatovala se o všem možným a všichni byli rádi, že se zase po roce sešli v Ádru na fotbale! Pořadatelům se taky podařilo odeslat večerní srážkový mrak do Polska, takže se do skal mohlo vyrazit i ráno, což s nadšením všichni přivítali!

Druhý den už jsem vyrazili normálně do skal Adršpachu, průvodce nám dělal Vlašín a musím říct, že nám ukázal pěkný cesty! Ty, co pak měli povinnosti, kolem oběda odjeli, zůstala jen stará známá trojce z yettiční přípravy: stihli jsme ještě zapytlit nějaký IXb a pak, pak nám Poláci poslali mrak zpátky a byl tu déšť... Co se dělo potom, už je na úplně jiný článek, do úlně jiný ročenky, určitě ne lezecký...:) Dom jsem odjeli až v pondělí ráno a nechali jsme pěkně doznít v prázdném Ádru naše zážitky!

Už se zase těším na první červnový víkend a na to, jak se zase budem mít pěkně. Už se nám to blíží...:)

Za Fútbóól club LKP – **Lachtan ml.**

Prachovský výšvih

Příznivci pohybu v přírodě a pivního moku si jistě přišli na své při konání akce nazvané 1. Prachovský výšvih, proběhnuvší v červnu minulého roku pod záštitou spolku FC Unterholz.

Pravidla závodu jsou ve stručnosti následující. Z obce Blata vyráží dvojice s basou lahváčů své oblíbené značky a cílem dosáhnout v co nejkratším čase vyhlídky Václava Čtvrtka na Přivýšině. Cestou musí projít tři kontroly, z nichž na každé je třeba prokázat, že jejich basa je o předepsaný počet piv lehčí.

Báječné počasí sobotního odpoledne přilákalo na start u hospody na Blatech pět udatných dvojic a devadesát kusů orosených lahváčů. Letošního ročníku se zúčastnily jako jediné v kategorii ženy Zuzana Kynčl a Markéta Kaizlerová, které donesly svých deset prázdných kuželek do cíle v nádherném čase, jenž se bude v dalších létech jen těžko překonávat, a to 2h 52 min.

V kategorii mužů skončila na čtvrtém místě v čase 3h 30 min. dvojice favoritů Vítek Lachman a David Novotný, kteří bohužel doplatili na svoji kuřáckou náruživost. Na třetím místě se v čase 3h 12 min. umístili po obdivuhodném finiši, jenž je ovšem stál třicetiminutovou penalizací za porušení pravidel, Radek Jedlička a Patrik Hradecký. Druhé místo patřilo v čase 2h 43 min. dvojici Jan Chrpa a Ondřej Barkman, kteří se i přes veškerou snahu po celou dobu závodu pouze marně dívali na záda dvojice Jan Starý a Tomáš Sedláček. Tito borci dominovali závodu suverénním způsobem, připomínajícím nadvládu fenomenálního jamajského sprintera, a za tento výkon jim po právu patří první místo dosažené časem 2h 10 min.!

Na závěr je třeba poděkovat kamarádům Adamu Chrpovi a Josefu Ulrichovi za zajištění časomíry a hudebního doprovodu a jménem všech zúčastněných bychom vás rádi pozvali na další ročník toho závodu, který se uskuteční v sobotu 15. června 2013. Bližší informace se objeví v pravý čas na pravém místě.

FC Unterholz 2012

Údržba stěny 8. 12. 2012

V sobotu 8. 12. 2012 proběhla na lezecké stěně v Poděbradově ulici v Jičíně na rychlo sjednaná brigáda.

V pátek večer mi Radek Žalák dodal očekávaný balík od firmy Singing rock. V balíku bylo mimo jiné 50 ks ocelových karabin, 110 popruhů do expresek, 5 kýblů s HMS karabinou. Nejlepší termín pro dotažení všech jistících bodů, osazení ocelových karabin a výměnu popruhů byl hned druhý den tedy sobota. Na rychlo jsem pozval několik pravidelných návštěvníků stěny na dobrovolnou, neplacenou a na rychlo sjednanou (velice atraktivní) brigádu. Světe div se, oni dorazili. Začátek údržby byl naplánován na šestou hodinu večerní a poslední pracující ze stěny slezl cca v deset hodin. Během brigády se nikomu nic nestalo a až na dva kličky, které Bambimu spadly za stěnu do nekonečné tmy, nebyly zaznamenány ani škody na majetku oddílu. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří si udělali hezký sobotní večer na brigádě, a vezmu to pěkně jmenovitě: Tomínos Višňar, Adam Chrpa, David Novotný, Kuba Kynčl, Pavel Kupka, Týna a Jana Obročníkovi, Honza Fišer a Matěj Pohorský. Moc děkuji.

Správce stěny

Příspěvky LKP pro rok 2013

děti, studenti, senioři + nevýdělečně činní	100,- Kč
ostatní	200,- Kč

Příspěvky ČHS pro rok 2013

děti a mládež do 18 let (nar. 1995 a později)	100,- Kč
děti a mládež do 18 let, kteří mají alespoň jednoho rodiče členem ČHS	zdarma
junioři od 19 do 25 let (nar. 1994-1988)	300,- Kč
dospělí do 60 let (nar. 1987-1953)	400,- Kč
senioři nad 60 let (nar. 1952 a dříve)	zdarma

Členství ALPENVEREIN pro rok 2013

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1953-1987)	1500,- Kč
B-členství	senioři do roč. 1952, junioři roč. 1988-1994, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení	1215,-Kč
Děti a mládež	roč. 1995 a mladší	700,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1988 nebo u studentů do roč. 1986 příspěvek platí pouze rodiče (např. otec 1500+matka 1215+děti zdarma)	2715,- Kč
	nebo matka (otec) samoživitelka+ děti zdarma	1500,- Kč
	nebo muž invalidní 1215,- Kč + matka 1215 Kč + děti zdarma	2430,- Kč

Kombinované členství ČHS + ALPENVEREIN pro rok 2013

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1953-1987)	1550,- Kč
B-členství	junioři roč.1988-1994, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení	1265,- Kč
	senioři 1952 a starší	1215,- Kč
C-členství	děti a mládež do 18 let (1995 a mladší)	720,- Kč
	děti a mládež do 18 let (1995 a mladší) alespoň jeden rodič člen ČHS	700,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1995	2815,- Kč
	rodič samoživitel s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1995	1550,- Kč

Všechny typy příspěvků a členství lze zaplatit v prodejně HUDY sport, Husova 59, Jičín

HVĚZDNÁ OSMISMĚRKA BEZ TAJENKY

Najdi v osmisměrce všech třiadvacet prachovských věží, vyškrtni je a poté odevzdej podepsaný slosovateľný kupón na určené místo. Tři vylosování výherci si mohou vybrat z ručně háčkovaných čepic takovou, která jim bude nejmíce slušet.

```
      N S
      P K
      O Y R G
      I J A M
      K P S A K Y
      P I S L Z B
G F X F G Z M R P E U Y O E P A Z E Z G
N Z E L V A O X R V S N R J L H A V A S
P D Z K T E W N E M J E M Z V L F U
  U N E P H N U R A A L U A W O V
    K K A C O B K S H B L S K L
      E S P L S A G G H O R M
        L R E N S I P H P I A L S H
          B O R J E Z I O S S G H S G
            S O H A K L A K S D S L U N E X
              D C A K I P H      Q A R C L A R
                H I H P K A P          V K E S A S K
                  N H A R C              C H E Y B
                    M V G N                G C X K
                      T W                    D D
```

(?) SIROTEK (?) ZUB
(?) SLON (?) LEBKA
(?) PAHOREK (?) HLAVA
(?) SLUNE
(?) HAJNY
(?) HOSPODA
(?) GIGULA
(?) SARKOFAG
(?) SEVERKA
(?) PAZE
(?) SASEK
(?) SKALKA
(?) OREL
(?) MNICH
(?) SAMSULA
(?) ZELVA
(?) PIPI
(?) PASERAK
(?) BOCHAN
(?) KRESLO

slosovateľný kupon

jméno: _____